

KOMU ŽRTVUJEMO OTROKE?

s sk kr ri iv vn no os st t p pi ir ra am mi id de e

miha jensterle

*Vnuku Tilnu, sinu Mihi,
vsem otrokom v zagovor.
Odraslim v razmislek.*

Dedek

Prihajam s prošnjo, da mi, obnemoglemu starcu, prisluhnete, in mi pomagate v moji stiski, kajti sam ne najdem izhoda. Bolj ko tuhtam, manj vem. Pravzaprav sem le vedno bolj zmeden. Sami veste, da kadar smo zaljubljeni, ne vidimo slepote svoje uročenosti, tako kot jezni ne vidimo uničevalnosti svojega razočaranja, dokler smo jeza. Tako kot požrešni ne vidijo svoje grabežljivosti, kadar jim pohlep gospodari, ker so slepi sužnji

pohlepa, tako tudi jaz ne znam razvozlati gordijskega vozla krivde, ki je postala JAZ, krivde, ki mi uničuje telo in dušo. Moj greh je neznanski; in z vsakim dnem me slaba vest bolj davi. Poskušal sem se ji upreti, jo izničiti z opravičili, jo potisniti v pozabo. Bežal sem pred njo, a kamorkoli sem se zatekel, je bila tam pred menoj.

Ne morem več molčati, ker ne morem več bežati pred seboj. Utrujene noge mi pešajo. Sape mi zmanjkuje. Srce si želi počitka. Strah me je smrti, a ne morem živeti. Umiram, a ne morem umreti.

Zato se obračam k vam, da me odrešite, da obsodite mene ali izničite v meni to pekleno krivdo, ki mi krivi življenje. Na vas, poroto, se obračam kot tožnik in toženi obenem. Neprestano čutenje krivde je moj tiran, ki mi razjeda vsak trenutek dneva, in hkrati tožnik, ki me straši v morečih sanjah noči.

Vaša modrost, nepristranska, pravična presoja vašega razsodišča, mi je edino upanje. Zato stojim tu pred vami in vas prosim, da mi sodite, kajti grešil sem. Moja obtožba in priznanje je kratko: "Čutim odgovornost za smrt treh ljudi, ki sem jih najbolj ljubil. Svojih sinov in svoje žene."

Čutim zgroženost v vaših očeh in srcih. Vaši pošteni obrazi zrcalijo pretresenost in razsodbo. In obsodbo. Vem, da moj obraz v ogledalu ljubezni in pravičnosti odseva v vas vse prekletstvo tega sveta. Čutim vaš odpor, vaš gnus do starca, ki stoji pred vami v svoji izkrivljenosti.

Vendar vaš gnus do mene ni nič v primerjavi z bolečino, gnusom in obupom, ki zastruplja mene. Vaša razsodba in obsodba mi ne more vrniti, obuditi v življenje mojih, niti odpustiti moje žalosti. A vaša sodba mi lahko pomaga rešiti mojo zmedo, mojega vnuka, in tudi vaše otroke.

Zato vas prosim, da prisluhnete mojemu zagovoru. Ne prehitajte z razsodbo in obsodbo, kajti vse, tudi zločin, ima svoj začetek, svoje seme, ki zraste in vzcveti; in svoje opravičilo. V vsakem opravičilu je skrit vzrok in povod. In pravi krivec. Zato vas prosim, da mi pomagate odkriti zakaj... zakaj so morali umreti?

Nekoč...

nekoč mi je bilo živeti tako lepo.

Imel sem ljubečo ženo in obdarjena sva bila s tremi sinovi, tremi čudovitimi fanti. Skupaj sva jih vzgajala, kot sva najbolje vedela in znala. Najprej so videli le do materinih prsi, potem so jim pozornost pritegnile igrčke, a prav kmalu jih je ujela radovednost. Vprašanje ‘Kaj se skriva tam zadaj?’ jih je nenehno sililo čez mejo znanega, že obvladljivega. Vsak korak jim je pomenil korak v neznano, novo.

Vleklo jih je z neustavljivo privlačnostjo.

Poskušala sva preprečevati poškodbe, v katere jih je sililo raziskovanje obdajajočega.

“Če ne boste upoštevali najinih svaril, bo bolelo.” sva skušala usklajati njihovo radovednost in nepoznavanje zakonov narave. A največkrat niso verjeli. Morali so izkusiti sami. Najin strah pred nevarnostjo ni ustavil njihove radoživosti.

“Če boste ubogali, boste nagrajeni!” sva poskušala kupiti njihovo ubogljivost. Tako, kot so naši starši poskušali kupiti našo. Le redko so prodali svojo svobodo za čokolado.

Preveč radi so se potepali po gmajni okoli vasi. Rasli so v igrivem spoznavanju obdajajočega. Buške in razbita kolena so včasih potrjevale najine strahove in jih učile previdnosti in ‘hitrosti’, a včasih je njihova sla po prepovedanih sadovih pomagala razkrojiti tudi kak najin neumen predsodek. Mater so celo naučili plezati po drevesih in izničili njen vcepljeni strah pred višino.

Skupaj smo se učili. Tako živeti, kot potrpeti.

Materin odnos jih je vadil odpuščanja, obzirnosti, sočutja in radodarnosti. Pripovedovala jim je pravljice o dobrih, modrih kraljih in lepih kraljičnah, občutljivem junaku Heraklu, ki se je odrekel oblasti; in postal zaščitnik nebogljenih in zatiranih. Pripovedovala jim je zgodbe o ljubezni, o Kristusu, ki je sprejel v svoje srce vse otroke sveta. Govorila jim je o Mojzesu, ki je ukazal: “Ne ubijaj!”, jaz pa sem se smehljal v svojo brado: “Kako rada jih ima. Dobra ženska duša. A le kruti preživijo.” Sam sem čutil očetovsko dolžnost, da jih pripravim na krutost in brezobzirnost odraslega, moškega življenja. Na borbo za preživetje.

...

Starejši sin je ostal doma, meni v pomoč na naši mali kmetiji, a srednji sin je zgodaj, še kot otrok moral oditi v tovarno. Za

kruhom, kajti časi so bili težki. Prišel je namreč tisti grozni čas. Čas strašne krize in zmede. ‘Za blaginjo naroda’ je Nemčija svoj socialni nemir reševala z blodnjo o svetovni nadvladi in s tovarnami orožja. Da so delavci dobili delo in kruti nad-človek puške in topove. Evropa je hitela v oboroževalno tekmo in v vojno. Na obzorju je grozila katastrofa narodov; a ljudje smo bili slepi.

*Starejši je, kot pač skoraj vsi sovaščani, hodil v [cerkev](#). Tam mu je farški duhovnik vcepljal svoj strah, cerkveno sovraštvo do komunistov, ki so v stalinistični [Rusiji](#) zapirali cerkve, požigali biblijo in pobijali duhovnike, a v tovarni je srednji sin, poistoveten z delavskim razredom, poslušal [Marksovo idejo](#) o brezrazredni enakopravni družbi, pomešano s komunistično propagando: ‘Proletarci vseh dežel zdržite se!’ in ‘**Tovarne delavcem!**’. Postal je vernik ‘**vladavine delavca**’.*

Vsak od njiju je verjel drugi informaciji. Drugi ideologiji. Naščuvali so izkoriščanega delavca proti vernemu kmetu in kmeta proti delavcu. Brata proti bratu. Nasilno, čeprav le z obljubo, z besedo, so ju, brata, razdvojili, sprli in ločili. Enega so ujeli na limanice ‘beli’, a drugega ‘rdeči’. Starejši je verjel v nebesa po smrti, a srednji sin je zahteval nebesa na zemlji.

Potem se je začela vojna.

Šla sta. Tistega dne.

Poslana sta bila v strašno klanje. Polna vcepljenega sovraštva do nasprotnih sta, vernika, izšolana vojaka, šla v boj, vsak za svojo zastavo.

Starejši sin se ni vrnil iz bitke.

Razmesarjeni vernik prestrašenih, okupatorju zavezanih cerkvenih politikov, je obležal s puško v roki. “Vaš sin (številka 213.953) je umrl junaške smrti v boju za Boga in svobodo domovine. Naše sožalje.” sva z ženo skozi solze prebirala obvestilo domobranskega štaba.

Drugi sin se je vrnil, ovenčan s slavo zmagovalca.

Na prsih mu je bleščala [zlata zvezda](#), priznanje nove države, nove oblasti, nove domovine. A ni bil več živ človek. Počasi je hiral. Iskal uteho v steklenici. A tam je ni našel. Nekega jutra smo našli njegovo mrtvo telo s puško v roki. Bolečino svojega

srca je razstrelil po stenah svoje sobe. Vzrok svojega umiranja, bolečino krivde, ki mu je izpila sok življenja, je izlil v poslovilno pismo: “Ne morem več. Ne prenesem več spomina na tisti dan. Poslani smo bili v prve bojne vrste. Pričelo je pokati. Soborci so mrtvi padali v luže krvi. Bilo je grozljivo. Kot sodni dan. V vzdušju blazne pretašenosti, v peklenškem kaosu smrti, je vsakdo hotel le preživeti. Tudi jaz.

Ustrelil sem v sovražno uniformo, ki je tekla proti meni. Padla je predme, čelada se je zakotalila z okrvavljene glave; in nenadoma sem okoli mrtvih, v prazno bulječih oči ubitega, prepoznal poteze znanega mi obraza.

Še danes ne morem verjeti svojim očem. Ubil sem svojega lastnega brata, vajinega sina. Kako pošastno. Kot bi ubil samega sebe.

Mati! Oče! Odpustita, če zmoreta! Jaz ne najdem opravičila. Ne tolažbe.

Le zakaj? Zakaj sem ga moral ubiti prav jaz? Le zakaj je bil sploh na strani izdajalcev? Da se nikoli ne bi bilo zgodilo. Prekleta vojna.”

Ostala sva brez starejših dveh otrok.

Ženi je strlo srce. Njena življenska vedrina se je sesula v obupano žalost. Naslednja zima mi je odnesla še njo. Kar ovenela, odmrla je. Niti ljubezen do najmlajšega je ni mogla ohraniti. Kadarkoli ga je le pogledala, je planila v jok. Kot bi bila izgubila tudi že njega. Solza v njenem očesu se od tistega usodnega dne ni več posušila. Izjokala si je nesrečno materinsko dušo.

Le nemočno sem lahko prisostvoval njenemu trpečemu usihanju. Del mene je umiral skupaj z njo.

V njenem izginjajočem žalostnem pogledu sem razbral...in še vedno mi očitajoče zveni v glavi: “Bil si njun oče. Lahko bi se bil uprl. Se postavil prednjo. Ju zaščitil. Zakaj si jima dovolil iti?”

Njen “Zakaj ju nisi zaščitil?” mi od tedaj neprestano vrta v srce in možgane.

Pred seboj nenehno vidim prizor, trenutek ko sta, na pol še otroka, odhajala v vojsko. Poklicala ju je ‘domovinska dolžnost’. Klical ju je kralj.

Mati je tiho jokala.

Njene solze žalosti ob slovesu sem tedaj sočutil kot materinsko preobčutljivost.

“Ženske!” sem pomilujoče dojemal njeno nemočno trpljenje, “Ženska pač ne more razumeti, da njena fanta postajata moža! A prav je, da gresta. Da ju naučijo reda. Moškosti. Kot so vse nas. Saj smo morali vsi. Saj smo fantje vedno hodili na vojsko.”

Vzgojen v tradicionalni: ‘Daj cesarju, kar je cesarjevega in bogu, kar je božjega’ in prepričan v moško izročilo: ‘Če ne moreš služiti cesarju, ne moreš niti cesarici!’, sem jima ob njunem odhodu dal svoj blagoslov, blagoslov, ki je postal moje prekletstvo.

Priznam. Tudi meni se je tedaj potočila solza.

A to je bila solza ponosa.

Kako grozljivo! Solza ponosa!

Zmrazi me smrtni srh in zaliva me sram, ko se spomnim svoje zaslepljenosti.

Odšla sta, kot jaz nekoč, v ‘šolo možatosti’.

Tam so jima oprali možgane.

Ubili so v njima vso materino obzirnost in usmiljenje do trpečih. Njuno prebujajoče se sočutje so zatrli, ustrahovali v brezobzirno pripadnost uniformi. Zadrtili kaplarji so ju učili ‘umetnost ubijanja’, vzgajali v brezčutno okrutnost, a politkomisarji so jima vlivali v duši sovraštvo do tujega in pripadnost pobarvani cunji, imenovani zastava.

*Metoda ‘**Če boš ubogljiv, ne boš kaznovan!**’ je ukrotila njuno radovednost in slo po raziskovanju. Vsako nepokornost so imenovali izdajstvo; in izdajstvu je sledila smrt.*

Strah pred surovo kaznijo je v njima zatrl vsak najmanjši vzgib k upiranju. Njuno otroškost so ubili v podrejenost, v slepo uboganje, v izvrševanje ukaza brez samostojnega razmisleka, v pogojni refleks, v ubijanje na ukaz. Ubili so človečnost, občutljivost njunih duš. Uniformirali zavest.

Od doma sta odšla radoživa otroka, a domov sta se vrnila ukalupljena, brezobzirna, trdosrčna borca, prav taka, kot sem bil jaz sam.

A tedaj, ko sta odhajala...

Saj se nisem zavedal, nisem videl, da je moja moškost, moja trdost, na katero sem bil tako ponosen, le zaslepljenost v

okrutnost, v brezsrčni ekskluzivizem.

Sam sem preživel soško fronto.

Tam sem, mlad vojak, ubijal za cesarja, prepričan, da se borim na pravi strani za 'pravično stvar'. 'Usoda' mi je izbrala 'stran' in pokazala na 'tarče' in hladnokrvno sem ubijal sovražne uniforme z eno samo mislijo: "Ostati živ!". Vsi moji so-borci so obležali na bojišču, žrtve mesarskega klanja, kjer je Slovenec ubijal Slovenca, brat brata, v imenu drugega gospodarja, druge zastave.

Nikoli nisem pomislil na matere, ki v solzah preklinjajo mene, morilca njihovih otrok. Nisem videl sovraštva, ki ga plodim v preživelih, v sorodnikih. Vedno sem se imel za dobrega človeka, saj sem bil pošten, ubogljiv državljan. Pokoren vojak.

Vse dokler žalost ni ubila moje žene.

Takrat...

Šele tedaj sem spregledal, komu sem bil dal svojo dušo in svojo kri, in za koga sem bil prelival tujo. Uvidel sem, da sem bil zgolj vernik, pripadnik neumnih pregovorov in pohlepa oblastnikov.

Tam daleč, na dvoru živeči zastraševalci in izkoriščevalci, pijavke ljudstva so mi bile bolj blizu, bolj resnični, bolj pomembni, bolj 'moji', kot so mi bili moji lastni otroci.

Kako slep sem bil. In v tej slepoti...

Otroci so se nama rodili; in prej ko so se sploh ovedli življenja, preden so se lahko razgledali v obdajajočem svetu, že sta, starejša dva, prav tako kot nekoč jaz, zapadla zakonu, vojaški obvezi. Šla sta, kot sem šel jaz. Iz njiju so naredili vojaka, brezčutna robota, prav tako kot nekoč iz mene.

Ubiti zanju, prav tako kot zame, ni bil več nikakršen greh.

A jaz?

Bil sem njun oče, a nisem znal zaščititi svojih otrok. Nič nisem storil proti, ko so ju vzeli. Celo dobro se mi je zdelo, da odhajata v šolo okrutnosti. S tem sem jim, prevzetnim bogatunom, le pomagal vzgojiti v ubijanje svoja sinova in pahnil v bratomor svojega sina, ga potisnil v greh, ki mu ni pustil živeti.

Moje veselje in očetovski ponos ob njunem odhodu v šolo ubijanja, v meni vedno bolj budi grozo pred samim seboj.

"Le kako sem mogel?" mi nenehno kljuje v srce.

"Kako slab oče sem bil." nenehno preklinjam samega sebe.

Počutim se sokrivega za njuno smrt, za njuno preživeto grozo, za grozovitost vojne, ki ju je zmlela. Kriv sem za ženino strto srce. Te moje bolečine in krivde me ne more odrešiti nobena vaša razsodba in nobena tolažba, a prosim vas, da mi pomagate rešiti vprašanje krivde mojih otrok, ki mi vnaša zmedo v moje srce in glavo.

Poglejte...

Vse vojske sveta sestavljajo preplašeni in v sovraštvo prepričevani otroci opranih možgan. Ovce, katerih kri volkovi puščajo, kadarkoli se jim le zahoče.

Ti otroci ne vedo ne zakaj in ne koga ubijajo, ko ubijajo zapovedanega jim sovraga. Pa tudi, če bi se ovedli grozovitosti svojega početja, ali lahko rečejo "Ne!", saj njihov upor 'domovina', oziroma tisti, ki se za tem imenom skrivajo, ožigosajo in jih obsodijo kot izdajalce.

Moja otroka sta ubijala, toda, ali je bila to njuna krivda?

Srce mi govori, da v poslušnost ubiti otroci ne morejo biti krivi za vsiljena jim dejanja. A če zmanipulirani otroci ne nosijo krivde svojih krivičnih dejanj, kdo je potem kriv?

Armade brezpravnih otrok so izginile in izginjajo na krvavih bojiščih, a mrtvi otroci nimajo koristi, le skupni grob in križ na pokopališču.

Kdo ima korist od njihove smrti?

Za KOGA torej umirajo?

Kot se kaže meni, so korist od vojne vedno imeli in jo imajo še danes le pohlepni bankirji, slepi izdelovalci in dobičkolovski preprodajalci orožja ter ozkosrčni generali in kupljivi politiki. Za 'gospodo' je vojna le posel, kupčija, dobiček. Usode umirajočih se jih ne dotaknejo. Brezčutno prodajajo pohlepnim orožje, in potem, ko pohlep vse poruši, vlagajo v obnovo; in spet kujejo dobiček.

*Zato vas prosim, da razsodite: "Kdo ubija? **Kdo je morilec?**"*

Ali ubije vojak, ki pod pritiskom sramote in smrtne kazni pritisne na petelina, ali avtoriteta, ki v imenu dobička zavestno laže in otroku uboj ukaže? Dobičkolovec, ki izdeluje in preprodaja orožje ali otrok, ki mu je puška od politikov vsiljena in mora za

lastno preživetje ubiti?”

Nedavno, se spominjam, so tudi ‘naša’ podjetja gradila tiranu Huseinu tovarno za izdelavo atomske bombe. Za masten denar. “Za boljši standard, za boljši jutri naših otrok!” so opravičevali svoje početje ‘dobri’ starši, ko so trpeli neznosnost iraške vročine. A jaz se od tedaj sprašujem: “Le kam bo verski fanatik usmeril svoje vernike in svoje smrtonosno orožje? Na svoje ali na naše otroke?”

Groza me je, ko vidim, kako zlahka starši vzamemo otroke za opravičilo; in prodamo njihova življenja. Tudi jaz sem jih. Pohlepnim vzvišencem. Kako slepi smo. Ali naše oči res vidijo le lastno trenutno varnost in lastne užitke? Le do naslednje plače? Boljšega avtomobila? Ali res ne vidimo do vnukov?

Spoštovana porota, starši vpoklicanih vojakov, ali vi zavestno, pri polni zavesti sprejemate NASE, na svojo dušo, krivdo za trpljenje svojih otrok, ko proizvajate in prodajate orožje in pošiljate svoje otroke na vojsko? Ali resnično verjamete, da jih pošiljate v klanje v njihovo dobro?

...

Moj vnuk stoji danes pred vami obtožen izdajstva domovine, ker noče služiti kot morilec. In Vi, porotniki, ste ‘vest’ domovine, ki ga kliče v greh ubijanja.

Ker otrok ne verjame, da je res dober, kdor ‘dobro’ ubija in kdor ‘dobro’ izdeluje ‘dobro’ orožje, ga, prosim, poučite, kdo je dober in kdo slab.

Pojasnite mu, KDO je domovina, ki zahteva kri svojih otrok?

Razložite mu, zakaj mora iti v vojsko on! Zakaj sta morala ubijati njegova strica! Razložite meni, zakaj sem šel ubijati jaz!

Jaz nisem dovolj pameten.

Zase vem, kaj je slabo, a ne vem, kdo je dober.

A vi ste porota. Izbrani. Vi ste modri, pravični. In pravite, da veste resnico.

Razložite mu, kaj je dobro in kaj slabo.

In povejte, česa obtožujete otroka, ki noče ubiti?

In, če se noče igrati vojake, do koga je krivičen?

Oče

Slišali ste neznosnost bolečine in zmede mojega očeta, kateremu je vojna, razen mene in mojih otrok, vzela vso družino in veselje do življenja. Prisluhnilo ste muki starca, ki kot slepi Ojdip tava po tem svetu in ne najde svojega miru. Njegova bolečina je del bolečine mojega življenja. Bolečine, ki jo povzroči nenadomestljiva izguba najbližjih.

...

Spominjam se svoje matere.

Oče jo je spoštoval in ona je njega imela rada, prav tako nežno, kot nas, otroke. Nikoli se ni jezila na nas, kadar smo bili umazani ali 'preveč živi'. In kadar smo očeta zjezili, je vedno nam, otrokom, stala ob strani. "Ne bodi prestrog. Prav je, da so živi, igrivi otroci. Ubogljivi otroci so že ukročeni, ukalupljeni, odrasli."

Ko smo nekoč otroci zasmehovali vaškega pijančka, posnemajoč njegove vinske bratce, kar tako, za zabavo, je očeta, ki je nad nas, malimi grešniki, hotel dvigniti roko, moledovala: "Ne tepi jih. Razloži jim. Beseda zaleže več kot bolečina. Bolečina sproži strah, odpor in sovraštvo. Saj nočeš, da bi se te bali, ali pač? Poskusi jih razumeti. Ponavljali so dejanja drugih. Ne vedo. Raziskujejo meje in včasih jih pač zanese. Saj vsi delamo napake. A na napakah se je človek naučil vse, kar zna storiti prav. Otroci niso počeli tega iz žlehtnobe, iz sovraštva. Saj jih vendar poznaš."

A nas je objela: "Igrali ste se. Posnemali. Igrajte se še naprej. Ostanite otroci. Ostanite živi. A ne zasmehujte nesrečnikov. Ne poznate bolečine, ki jih uničuje. Zato drugič ne posnemajte slepo neumnih, pijanih otročajev, ki s poniževanjem drugega povzdigujejo SEBE. Ne vidijo, da povečujejo svojo brezčutnost."

Ni prenesla pretepanja otok.

Spomnim se sosedovih. Velikokrat so prijokali k nam, ko jih je sosed s pasom učil pravil uboganja. Sam sebi se je zdel pravičen in dober oče. Vedno se je hvalil: "Kdor ima otroke rad, jih tepe, da jih potem ne pretepajo drugi!"

Nekoč je bilo materi dovolj; in stopila je do njega: "Ne pretepaj jih. Vsi delamo napake."

Tudi ti. A sebe ne kaznuješ, sebe ne tepeš! Govoriš, da jih tepeš iz ljubezni. S tepežem jih 'režeš' po lastni podobi, ubijaš v pokorne nesrečneže. A znaš se nad njimi, ker si sam nesrečen. Razmisli malo, kaj počneš.

Kdor ima otroke rad, jih ne zatolče v pokorne sužnje, ki bodo potem celo življenje potrebovali ukaz gospodarja. Niti jih ne vzgoji v razvajene kralje, ker bodo iskali sužnje in sovražili vse, ki jim ne bodo stregli. Vzgaja jih v obzirne, rahločutne, občutljive, samostojne ljudi.

Če pa pretepeš otroke in jim zraven celo trdiš, da to delaš iz ljubezni, bodo topli naprej, v prepričanju, da ljubijo. In bolj ko bodo ljubili na način, kot ljubiš ti, bolj bodo topli 'ljubljeni' in govorili: "*Če te Bog ljubi, te tepe!*" Pazi, da te tvoji odraščajoči 'bogovi' ne vzljubijo, ker te bodo premlatili!

Jaz, na tvojem mestu, bi jih začela tepsti šele tedaj, ko ti bodo začeli postajati podobni." *Sosed je sicer godrnjal, naj se 'ženska' briga zase, da so to 'moške' zadeve; a pas je, sem opazil, vse bolj ostajal v njegovih hlačah.*

Bila je dobra do vseh.

Še cigani, ki so jih drugi podili s praga, so bili dobrodošli na naša vrata. Vedno so se jim odprla.

"Cigani," nam je pojasnila, "so najbolj neujeti ljudje tega sveta. Nočejo sprejeti nobene vsiljevane religije in nobenega gospodarja. Zato so večni popotniki, romarji, Romi, brez domovine. A pokorjeni in vzvišeni jih ne marajo. Oboji jih zaničujejo, ker so cigani točno to, kar bi bili radi sami, pa ne upajo, ne morejo biti. Pokončni ljudje. Prosti cerkvenih in cesarjevih davkov."

Imela je čisto svoj, neodvisen pogled na svet.

Kadar je oče stresal jezo na dacarje in oblast: "Za kmeta ni pravičnosti!" a istočasno trdil: "A red mora biti, pa čeprav slab!", ga je jezila še ona: "Red mora biti. Red mora biti. Kakšen red le? Saj imamo red. Gosposki, vzvišeni red. Red ki ga določa državni zakon.

A kdo je skrit za tem zakonom?

Davek. Davek se je skrila za zakon, za RED. Davek, ki polni zakladnico. In pokornost zakonu zahtevajo pobiralci davkov.

Si se že kdaj vprašal, kdo živi od naših žuljev?

Davek zahteva kralj, zahteva ga cerkev in zahtevajo ga generali. Jemlje, pobira ga oblast. Da lahko gradi zlate palače in zlate cerkve. Da kuje orožje, nas z njim straši in z njim pobira davke. Denar in otroke za vojake. Z otroci potem počno, kar se njim zljubi. Njihovi sužnji so, po zakonu dolžni umirati v njihovih 'viteških igrah'.

In vse po zakonu, ki ga postavljajo sami.

Povzdignili so se nad množico. In podprli z orožjem svoje uzakonjene davke in svojo vzvišenost. Ljudje so pokleknili pred orožjem in sprejeli davke in podrejeni položaj kot 'nujno zlo', 'običajno'; in zdaj 'pravični' 'pravično' terjajo po 'pravičnem' zakonu. Ljudi držijo v revščini, na robu upora, a sami imajo vso moč, vse bogastvo tega sveta.

Uprl se jim je [Mojzes](#), [Sokrat](#), [Kristus](#), Spartak, kmet z vilami, delavec s kladivom, a vse so potolkli, zatrli. Ti se pa jeziš na izterjevalca davkov, na zadnjega v hierarhiji zatiralcev. Saj je, prav tako kot soldat, policaj, sodnik, le prodana duša, uslužni sluga, ki slepo uboga gosposki zakon. Ne sprašuje se, kaj počne. Ne briga ga bolečina, ki jo povzroča njegova krivičnost. Vseeno mu je, kam se priklopi, za koga ubija in komu jemlje. Je le pijavka. Brez srca. Odpelje tudi zadnjo kravo iz hleva in pahne ljudi v lakoto in revščino.

A sam sebi se zdi pošten, 'dober človek'. Saj spoštuje zakon. Saj dela 'po zakonu'. In se ima rad takšnega, saj je 'pravičen'. Druge kaznuje, ker 'grešijo', če kar sami od sebe ne dajo, čeprav nimajo, a sebe ne vidi, ko krade revežem.

"Zakon je zakon!" trdi.

Res je pošten, a pošten je le do krivičnega zakona. Še valpet se zdi sam sebi dober, pravičen, ko ti odrobi glavo. Zakon mu ščiti hrbet, oprošča krivdo in opravičuje njegovo brezčutnost.

Tako to gre.

'Dobro prodane', predane duše vedno najdejo zakon, idejo, predstavo o bogu za svoj ščit. Da opravičijo svojo grabežljivost. Ta ščit jim daje zaščito, lažni občutek varnosti in pravičnosti. Prinaša jim vzvišen položaj, denar in 'odpušča' njihovo krivdo, krutost, krivičnost. Skrijejo se za IME in vzamejo vse, kolikor morejo, kolikor upajo vzeti.

Tako deluje državni red; in tak red ni red srca. Je red zlata. Ne brigajo ga ljudje. Briga ga le davek. Davek nima srca. Ne 'vidi'

suše in poplav. Briga ga le zakon. Zakon nima srca. Napisan je v zaščito privilegiranih.

Zato, vidiš, ni nobenega reda, nobene pravičnosti.

Zakon določa davek in davek davi ta svet.

Bolj ko so pohlepni, bolj privijajo ljudi in višajo davek.

Kmetje so se uprli, zahtevali *'staro pravdo'*, znižanje davkov. A plačanci so jih zatrli; in dvignili davke.

In tako se pijavke lepo naprej redijo.

In seveda nočejo spremembe.

Njim je dobro tako, kot je, saj jim zakon zagotavlja ugodje in davek kupuje močnega, a brezsrčnega zastraševalca davkoplačevalcev, kupljivega izterjevalca davkov, sodnika, policaja, vojaka, rablja.

Z njimi zakonodajalci in davkojemalci ščitijo *'pripadajoče'* privilegije in izkoriščajo rajo, a izkoriščani se že celo zgodovino upirajo in hočejo obrniti kolo. Zahtevajo spremembo. Hočejo *'gor'*. Se povišati v kralje. Hočejo privilegij določanja, nadzorovanja in pobiranja davkov. Hočejo bogastvo zakladnice. A zopet le zase.

Toliko časa, dokler bosta vladala napuh in pohlep, in dokler bo davke pobiral brezsrčen valpet, bo živela krivičnost, krivica. A krivica povzroča bolečino, prizadetost, upor, ki od nekdanj povzročajo nove revolucije, nove vojne.”

Obmolknila je, se zasanjala in tiho dodala: “Le srce pozna skromnost, red, ki je nered, a ni zmeda. Srce ne pobira obresti in ne zbira davkov, temveč odpušča dolgove, zamere...”

Bila je občutljiva, umetniška, čista ženska duša.

Oče jo je vedno dražil, da je malce premaknjena, kadar jo je našel zazrto v sončni zahod ali zamaknjeno v pogovor z njenimi cvetlicami, ki so krasile našo hišo in njeno okolico.

“Moške duše,” nam je otrokom pojasnjevala njegovo nerazumevanje. “vidijo le korist. Ne vidijo lepote okoli sebe, ker se lepote ne da posedovati, ne ujeti, ne pojesti.

A narava je tako lepa. In tako poučna. Stvarstvo nenehno *'govori'*. Opazujte dež; in videli boste, kako iz solze zraste cvetlica. Oblaki nam govorijo, zvezde pripovedujejo, potresi in poplave opominjajo. Rastline, živali, ljudje so žive zgodbe; a tako redki jim znamo prisluhniti...”

Veliko je prebrala knjig. In nam, otrokom, je pripovedovala nešteto pravljic in zgodb. Dostikrat pozno v noč. Tudi iz Svetega pisma. A k maši ni hodila.

“V cerkvi nisem ničesar izgubila, kaj naj tam torej iščem?” je odgovarjala na zbadljivke vernih sovaščanov, ki so jo gledali postrani, kajti župnik jo je označil za krivoverko. A pritisk obsojajočih pogledov je ni ukrotil.

“Ne grem v [cerkev](#), kajti tam le moški pridigajo moško dušo.” nam je, otrokom, pojasnila vzroke svojega upora. “**Vse religije so moške religije**, nastale v moških glavah. Vsi duhovniki so moški.

Nikoli ne govorijo o Boginji, kajti povzdignili so bili moškega v nebesa, a žensko dušo so prekleli. [Prekleli so bili zemljo](#); razen na britofu jim je nečista. Ponižali so bili žensko in obdajajočo naravo v svojega podložnega služabnika in ju obsodili za svojo nesrečo.

Pridigajo le o moškem, o Bogu, o posmrtnih nebesih in prekletstvu tosvetnega življenja. Nikoli ne govorijo o lepoti tega življenja. O lepoti, ki nas obdaja. Prezirajo obdajajočo naravo, a veličastje narave je učitelj skromnosti...

In od ljudi še vedno terjajo ponižnost.”

“Poglejte...” je nadaljevala.

“[Mojzes](#), duhovni učitelj in OČE izraelskega naroda, ki je nekoč sotrpine iz suženjstva odpeljal v ‘*obljubljeno deželo*’, v deželo, kjer ni trpljenja, je svojim vernikom prepovedal čaščenje domišljjavega človeka-faraona in njegovega zlata. Otrokom ‘*svojega naroda*’ je zapovedal čaščenje VSEGA-boga in spoštovanje človeka: staršev, starosti, znanja, zakonov.

“*Ljubite svojega bližnjega, kakor samega sebe! Ljubite vseobdajajoče, ljubite okolje, ki vas hrani.*” je kasneje [Jezus](#), SIN izraelskega naroda, govoril vernikom ‘stare zaveze’, “*Ne častite in ne spoštujte soljudi, kajti kot je v čaščenju skrit pohlep, žrtvovanje, malikovanje, je tudi v spoštovanju skrita past. V spoštovanju se skriva strah, vzvišenost, ponižnost.*” Ljudem je govoril o skromnosti.

Prisluhnite...

Skromen človek pozna besedo DOVOLJ. Ponižnej je ne pozna. Nikoli mu ni dovolj. Nikoli ni zadovoljen. Vzame toliko, kolikor si upa. Ne ukrade edinole zato, ker ga je strah kazni, strah

gospodarja, Boga; a če gospodar ne gleda, nima mere. Ponižni so večni sužnji požrešnosti, a skromnost je začetek svobode.

Skromen človek vedno upošteva vse, nikoli ne misli le nase; zato ne vzame nikoli preveč. Ne zaradi strahu pred kaznijo, temveč iz obzirnosti, iz sočutja do drugih, do vsega obdajajočega.

V cerkvi, ki se imenuje po Kristusu, v njegovem imenu, v imenu ljubezni, še vedno častijo, [poveličujejo SEBE](#); in s tem vcepljajo ljudem čaščenje, spoštovanje in ponižnost, da so lahko sami še naprej vzvišeni. Da lahko brez dela jemljejo in zadovoljujejo svoj pohlep. Ljudjem obljublajo nagrado v nebesih, poveličujejo tukajšnje trpljenje in odrekanje, a sami ne čakajo na posmrtno bogastvo. Hočeje vse zase. Zdaj. Za časa tukajšnjega življenja. Govorijo: *“Zdaj daj nam, a ti boš nagrajen po smrti, v nebesih!”* Ljudje živijo v blatu, v revščini, a cerkve so polne zlata. Ne poznajo skromnosti. Cerkvi nikoli ni dovolj bogastva. Pogledj samo, koliko zemlje in gozdov je cerkvenih?

In koliko je kraljevega?

A ta ne prepričuje, ne *‘kupuje’* z obljubami. Od ljudi kar sam vzame; zraven pa še zahteva od naših otrok: *“Najprej pojdite v smrt vi, potem bom šel pa jaz. Naprej, marš! Eden! Dva! Trije! Milijon!”*

Oblast kmetu pusti le toliko, da ne more umreti.

Pa še tisto malo, kar imamo, naj bi jim znosili v cerkev.

Jaz jim že ne bom.

Delajo naj. Kot moramo mi.

Nisem slepa, kot verniki, ki župniku dajejo vse, kar imajo, z namenom, da bi si kupili nebesa. Taki vidijo le svoje odrešenje, a ne vidijo sočloveka. Niti lastnih otrok. Strah jih je le za svojo grešno dušo, strah smrti, zato so slepi in brezobzirni. Častijo cerkev, ker tam iščejo korist zase, a berač nima nič koristnega za njih. Zato ga, koristolovci, zaničujejo.

Nesrečni brezdomci prosijo in umirajo pred krščanskimi cerkvami, pa jih podijo proč. Nočejo jih gledati. Zato, da jim zanje ni treba nič storiti.

A vem, čigavi hlapci so. Vem, koga častijo.

Berite zgodovino.

Njihovi vzvišeni, grešni papeži s svojimi križarji in inkvizitorji, v imenu na križu trpečega, že od Konstantinovega [‘ustoličenja’](#)

krščanstva naprej, brezsrčno pobijajo njim nepokorne. Od tedaj velja prepoved vsakega drugačnega razumevanja sveta. Heretike jih imenujejo vse, ki se njim ne klanjajo njihovi predstavi o Bogu in njih ne častijo cerkve. Kot župnik kliče mene.

A med takoimenovanimi krivoverci je bilo veliko dobrih ljudi, med ubijalci neverujočih prav nobenega. Vsi so ubili za nagrado. Vse so pobili za nebesa ali plen. A vse so pobili 'v imemu' Kristusa.

Mojzes je nekoč svojim vernikom dejal: "*Ne ubijaj!*" a istočasno dovolil kazen: "*Oko za oko. Zob za zob. Smrt za smrt.*"

Ali to dvoje skupaj, ne pomeni: '*Ne začni, a nazaj lahko udariš. Lahko se le maščuješ.*'?

Cerkvene avtoritete to dvoumje, 'luknjo' v Mojzesovem pravičnem zakonu, izkoriščajo.

Neverne so vnaprej obsodili, jim prisodili krivdo, **kot bi že bili** ubili, zato se jim, kot sovražnim krivovercem, '*lahko*' maščujejo. To je njihovo opravičilo. To jim omogoča vnaprejšnjo odpustitev greha vsem, ki morijo za 'dobro' cerkve.

A Kristus je dejal: "*Ne maščuj se za prejet udarec. Odpusti. Ne vrni udarca. Ne skoči v pretep. Nastavi še drugo lice. Daj slepemu možnost, da se te usmili. Čas, da razmisli in spozna svojo slepoto. Svojo okrutnost. Le tako se vojna lahko ustavi.*"

Cerkev, ki govori v imenu Kristusa, izkorišča tako Mojzesa kot Kristusovo ime, a pod krinko besed se (v odnosu do 'faranov') skriva faraonska vzvišenost in pohlep po moči in zlatu in pomembnosti in čaščenju...

Vsemu se papež prilagodi; in vse grehe odpusti, le da lahko še naprej zadovoljuje svojo samopomembnost in pobira cerkveni davek. Le moč cerkve ga 'muči' in vodi.

Samo poglejte.

Danes se pajdaši '*božji kaplar*' z nemškim kaplarjem, s

[Hitlerjem](#). Išče zaveznika za

križarski pohod proti [Stalinu](#). Papeževi podaniki blagoslavljujejo nemške vojake pred

pohodom v ubijanje drugih krščanskih narodov. Rusov.

Spet blagoslavljujejo v imenu Kristusa in [Boga](#).

In zopet bo brat ubijal brata, v imenu ljubezni.

Kakšne ljubezni le?

Odpuščanje, katerega pridigajo v cerkvah, je za njih same največja neznanka.

Kot našemu župniku.

Saj sami lahko vidite. Vse bi storil za cerkev.

Ker mu ne nosim darov, hujska ljudi proti meni, pa čeprav me dobro pozna. Ve, kakšna sem. Vidi lahko, da nahranim vse berače in da nikomur niti ne škodujem niti nič slabega nočem. A tega noče videti, ker mi zameri, da ne spoštujem njega in ne častim papeža, in z njim vse, kar je njemu, prevzetnemu, sveto in pomembno. Ker se ne ukлонim, ker ne pokleknem pred njim, se mi maščuje. Označil me je za sovražnico.

“Gleda, pa ne vidi! Poslušaj, pa ne sliši!” je grmel in mi žugal s prižnice.

A on?

Kaj vidi?

Poslušaj, uboga cerkev, zato ne vidi in ne sliši resničnega; in je zato slep in krivičen do mene. S pritiskom drugih ljudi me hoče spraviti v cerkev. V dobro cerkve kaže s prstom name, govori laži in med vaščani dela zdraho.

Namesto razumevanja seje sovraštvo, in čeprav me tudi sosedje dobro poznajo, saj jim nikoli nisem odrekla pomoči, nikoli storila nič žalega, mu nekateri slepo verjamejo. Slepi verniki. Ugajači. Bolj verjamejo pomembnim osebam, ki lažejo, da imajo zveze z nebesi, kot svojim lastnim čutilom.

Saj vem.

Naš župnik hoče dobro, misli, da dela dobro, o sebi ima predstavo, da je dober kristjan; le tega ne vidi in ne ve, da hoče dobro le Vatikanu.

Je vzvišen nad mano in resničnostjo, a ponižen pred svojo predstavo o Bogu in pred svojimi predstojniki, zato ponižni vzvišenec ne pozna občutka skromnosti. Je le ubogljiv delček ohole piramide, sezidane na krvi lastnih vernikov in drugačedojemajočih, služabnik kraljestva prevzetnežev, ki sebe kliče [Kristusova cerkev](#).

Cerkvena piramida vzgaja isti red, zlati, navpični red, kot ga ima država. Slepo podrejenost višjemu. **A v kristusovi cerkvi naj bi bil škof zadnji med enakimi**, ne pa poveličan na tronu.

Vse dokler je ponižni služabnik vzvišene cerkve, mi naš župnik nima kaj povedati. Kajti vernik nikoli ne vidi resnično. Ne loči dobro od slabega. Zrno od plevela. In ker ne zna ločiti med

iluzijo in resnico, ne more govoriti resnice; in čeprav zna citirati celo Biblijo na pamet, mi njegova dejanja govorijo, da ne razume niti ene vrstice iz nje.

Če rečeš: “*Hudič!*” skoči pokonci, se križa in te psuje. Beži stran od tebe; a nikoli se ne sooči s ‘*hudičem v sebi*’, s svojo vzvišenostjo, svojim pohlepom, svojim strahom, s svojim sovraštvom do drugače-čutečih.

Mnogo je takih duhovnikov, kot je on. Zato mnogi med njimi sploh ne vidijo, kaj cerkev počne. Niti, kaj počno sami.”

Počasi smo zapuščali otroški svet; in odrasli svet nam je postajal bolj in bolj zanimiv. Ko je starejši brat nekoč vprašal očeta, kdaj bo dokončno odrasel, mu je odgovoril: “Ko prideš iz [vojske!](#)”, a mati se nam je, otrokom, skrivnostno nasmehnila: “Odrasli so [spoštljivci](#) in shizofreniki. Cenijo/zaničujejo sebe in druge. Zato se ‘važijo’, zaračunavajo, prodajajo. In ker mislijo, da le ‘oni’ poznajo pravo vrednost, ukazujejo zaničevanim, a klečeplazijo pred poveličevanimi.

A [otrok](#)?

Otrok ne ve za zlato, ne za ceno, ne za vrednost, zato se sprašuje le o vrednotah.”

Ko nas je, otroke, prvič peljala v šolo, nam je dejala: “Sedaj vstopate v svet odraslih. To ni dober, prijazen svet. Poln je sleparjev, trgovcev z dušami, poln brezobzirnih vladarjev in slepih sužnjev, vzvišenih in ponižnih, pohlepni in prestrašeni, zmedeni ljudi. Mislijo, da vidijo, a so slepi. Zato bodite pozorni na svoji poti, kajti veliko je pasti, v katere se lahko ujamete. Večina je otroku smrtonosnih. Vzamejo mu nepristranskost oči in s tem dušo.

Zato pozorno prisluhnite nasvetom matere, ki vas je rodila in ki vas ljubi.

Ne vdajte se nikoli, zato nikoli ne sprejmite obstoječi red za pravi red, kajti ta vzvišen, avtoritativen red vzdržuje slepoto, zmedo, vojno, v kateri živi človeštvo.

Zato si ne pustite vcepiti strahu.

Kajti ko se rodi strah, ljubezen umre; in otrok poklekne, postane ubogljiv spoštljivec, ki spoštuje ‘moč’ avtoritet, a zahteva spoštovanje od ‘*nižjih*’ od ‘*sebe*’. Otrok postane kupljiv ugajač,

ki strah pred višjimi sprošča z agresijo do njemu 'manjvrednih'. Zato ne postanite ugajači in ne plezajte po lestvi 'spoštovanosti': bogatosti, svetosti, pomembnosti, kajti vse *'lestve'* si izmišljajo pohlepni, zmedeni in domišljavi, ki sedijo nekje na kakem vrhu. A 'certificirani' so bolj ujeti kot nevedni in bogati so bolj revni kot reveži, kajti pohlepnemu nikoli ni dovolj zlata in moči. Prosvetljeni so bolj v temi kot slepci, ker jih zaslepljuje lastna *'svetost'*. Pomembni so bolj nebogljeni kot nemočni, kajti prestrašenemu nikoli ni dovolj moči. Zato nikoli ne ploskajte na ukaz in ne smejte se za zlato. Zlato kupi sužnja, a nikoli ne more kupiti svobode, ne ljubezni. Zlato ne more podkupiti smrti. Zato se ne pustite se ujeti trgovcem z dušami, ki častijo zlato. Zato ne zaupajte vzvišenim, ki se proglašajo za vsevedne, za 'božanske' avtoritete. Ne hodite za njimi, kajti 'bogovi' častijo le svoje resnice, častijo SEBE in zbirajo Svoje učence. Priznavajo le tiste vernike, katerim sami dajo *'diplome'*. A tudi to Svojo vojsko sledilcev podcenjujejo. Nikoli jih ne sprejmejo kot enakovredne. Ukazujejo jim in jih žrtvujejo za svojo korist. Avtoritete trdijo, da vedo resnico, a le, kdor se je že prenehal učiti, trdi 'večno' resnico. Staro resnico. 'Sveto' resnico. Mrtvo resnico. Svoje dokončno spoznanje.

Ne sprejmite tujih *'dokončnih resnic'* za svojo resnico. Če jo sprejme, ta 'sveta resnica' postane MORALA, ki uroči otroka v vernika, v ozkosrčnost, brezobzirnost. Vzame otroku moč zdrave presoje. Zato otrok postane slep moralist, odrasel, vzvišen, prevzetan. Misli, da ve. Zato prične ukazovati.

Ne postanite ponižni v svojem življenju, otroci moji, niti prevzetni. Zato ne zahtevajte od drugih podreditev vašemu REDU, vašemu zakonu, vašemu ukazu. Nikoli ne trdite *'svoje'* Svete resnice, kajti vsakdo ima v glavi *'svojo'* RESNICO.

Drugačno od resnic drugih ljudi. Med seboj *'skregane'* resnice ustvarjajo dogajanje, ki je naša trenutna resničnost. Vojno. Že tisočletja je svet v vojni. Verniki različnih *'svetih resnic'* se iztrebljajo v krvavi *'sveti'* vojni, vojni za *'sveto'* resnico. Človeštvo beži iz strahu, iz *'slabih spominov'* v željo, v lepe sanje. In vsakdo si z mečem hoče izsekati svojo sanjo, uresničiti svojo resnico. Ne upoštevajoč lepe sanje drugih ljudi. V tej borbi za *'svoje sanje'* ustvarjamo *'pekel'* na zemlji.

To je trenutna resnica sveta in naša resničnost, zato spoznavajte zakone sveta, skrivnosti življenja in umiranja, a ne postanite

verniki resnic, slepi vojaki vzvišenih imen, ujetniki besed. Besedam le prisluhnite. Opazujte, odkod prihajajo in kam slepe vodijo, a ne poslušajte, ne ubogajte jih. In nikoli ne ukazujte drugim. Niti sebi. Ostanite otroci. Otrok ne ve, zato ne ukazuje. Otrok ne ve, zato se uči. V neprestanem učenju se skriva skromnost in modrost. In sreča. Zato se učite. Sprašujte se o nejasnostih; in ne iščite odgovore pri veličinah. Odgovore iščite v vsem, kar vas obdaja in kar se dogaja; in v obstoječem le preverjajte 'zakone' vseh avtoritet v luči Vse-zajemajoče lepote.

Le opazujte.

Opazujte dogajanje okoli sebe. Opazujte slepoto prevzetnih vzvišencev in slepo pokornost ponižnih. Opazujte, kam vodijo vernike obljublajoči in kaj počno zastraševalci.

Opazujte, kaj je ujetost; in spoznavali boste bolečino ujetosti, a tudi radost in ustvarjalnost svobode.

Opazujte krutost vzvišenih in požrešnost pohlepnih skupaj z bolečino, ki je vedno posledica; in učili se boste obzirnosti, sočutja, skromnosti.

Upošteвайте druge, v obzir vzemite vsakogar, tudi žival in cvetlico in mavrico na nebu; in razkrila se vam bo modrost. In skrivnost odpuščanja. Ljubezni.

Zapomnite si: *'Le spoznanje lastne ozkosti nam lahko 'da' širino. Le spregledanje svoje lastne brezobzirnosti, neobčutljivosti, nas lahko 'napravi' občutljive, obzirne. Le opazitev svoje lastne pogojenosti, zasvojenosti in odvisnosti nam 'kaže' pot svobode. Le prepoznanje lastne slepote nam odpre oči.'*

Če se izmuznete okovom ponižnosti in brezsrčnosti napuha, boste spoznali, da 'sveti gral' ni zlati kelih Kristusove žrtvene krvi, iz katerega bi radi pili vampirji.

Sveti gral je vsaka kupa čiste vode, katero ponudiš žejnemu. In sveta voda je solza sočutja. Ne solza trpljenja, katero izkoriščajo religije v svojo korist, temveč solza OB-čutenja bolečine prizadetih, izkoriščanih, vseh, katerim se godi krivica. Le ta 'sveta voda' in solza razneženosti ob lepoti stvarjenja v očeh vseh otrok in staršev, lahko reši svet pred potopom in otroka pred pokopom.

A tako veselje kot lepota sta v vseh religijah ožigosana kot greh. In solza sočutja zasramovana, saj *'moški ne joka, če je moški'*.

Zato ne verjemite tistim, ki preklinjajo lepoto stvarstva, niti tistim, ki ne čutijo usmiljenja do vseh zatiranih...”

Hodili smo v šolo.

Najprej brata, potem še jaz.

Poleg koristnega znanja so nas strogi učitelji učili nepravičnega neenakovrednega odnosa.

Vzgajani smo bili v ‘Učitelj ima vedno prav!’ V občutek nadrejenosti avtoritete. V strah pred učiteljem. V čutenje PODrejenosti, manjvrednosti, neumnosti, nesposobnosti. Vzgajali so nas v cerkveno-vojaškem duhu, ki podrejenemu ne dovoli ugovora. Pozna ‘pravični red’ le kazen za nepokorščino in nagrado za uboganje. Pokorne ‘duhu’ poveljuje, a nepokorjene omalovažuje in kaznuje.

Vzgajali so nas v ubogljive, prestrašene, nesamostojne osebe, v ‘državljane’, v ‘kaplarski’ sistem, kjer klečeplaziš pred ‘višjimi’ in ‘pravično’ zaničuješ, zatiraš ‘nižje’.

Moja brata sta pozabila materina svarila.

Šola ju je ‘naredila’ kupljiva, a vojska jima je vcepila ponižnost. In vcepila strah. Pokleknila sta pod pritiskom oblastnikov.

Zlomila ju je krutost njihovih kaplarjev.

Prodala in zanikala sta svoji duši.

Sprejela sta vzvišenost avtoritete. Spila sta kupo sovraštva.

Ko sta se vrnila iz vojske domov, sta postala vernika vsak svoje religije. Pripadnika vsak svoje grupe. Kajti strah vedno išče pomirjujočo varnost grupe. In voditelja, ki pomirja strah.

Avtoriteto, da zapove prestrašenim, kaj naj verjamejo in kaj storijo.

In avtoritete so povedale ‘sveto’ resnico tudi njima in jima zapovedale obnašanje in akcijo. Vsakomur drugačno. In verjela sta jim.

Njuna vera jima je vzela življenje.

...

Spominjam se svojih bratov.

Bila sta starejša, zato precej večja in predvsem veliko hitrejša od mene, zato sem, malček, vedno capljal nekje zadaj. Vedno sta se jezila, ker sta me morala čakati in velikokrat sem jokal, ker sta mi ušla. Imela sta že svoje skrivnosti in skrivnostne poti, na katerih sem jima bil jaz le motnja.

Jaz sem iskal in potreboval njuno družbo, a očitno onadva nista potrebovala mene. Bila sta vzvišena nad malim počasnetom, včasih pokroviteljska, a dostikrat zaničljiva.

Da sem se jima lahko pridružil, sem skoraj vedno moral narediti kaj, da sem jima dokazal svojo 'vrednost', da sem 'zaslužil' njuno zaupanje. "Če hočeš z nama, moraš..." je bil začetek skoraj vsake igre. In vedno je bil ta 'moraš' dejanje, ki ga sama nista upala storiti.

Nekoč je sosedov sin s kamnom zadel našega mačka; in nenadoma smo se šli 'vojno'. Treba je bilo 'krutežu' nekaj 'ušpičiti', kajti 'sovražnikovo' dejanje je klicalo po maščevanju. Brata, brihtni glavi, sta naredila bojni plan, načrt za akcijo, a jaz, kdo drug, sem bil, seveda, izvršilni.

Sosed je imel lepo belo, na novo obrajhano hišo.

Skrivaj sem ponoči moral vzeti iz kleti očetovega 'mačka', tisto napravo za beljenje sten, jo povaljati v blato; in do koder sem se lahko stegnil, je bila sosedova hiša zjutraj 'pobarvana' z rjavo zemljo. Sosed je seveda skakal iz kože in pri nas doma je bila veselica.

"Midva nisva..." sta bežala brata pred očetovim grozečim pogledom. A nista ušla. Vsi trije smo takrat čutili očetovo težko roko. Pravično je porazdelil klofute vsem trem, saj je najbrž slutil, da moje dejanje ni moglo zrasti le na mojem zelniku. Še mati je nemočno obnemela. Ni našla besed v našo obrambo. Udarci so boleli.

A veliko bolj me je bolela duša.

Ta lekcija mi je spremenila in utirila življenje.

"Nikoli več ne bom ugajač. Ne bom se jima prilizoval. Ne bom zadovoljeval njune strahopetne prevzetnosti. Ne bom 'služil' zaupnja. Če nisem dovolj dober za njuno družbo brez tega, pa nič. Kdo pa mislita, da sta?" se je spletla odločitev v otroški glavi. Od tedaj naprej nisem mogel ničesar več storiti z namenom, da bi me kdo sprejel za 'svojega', da bi bil komu všečen. Vsaka vzvišenost me je odbila. Kadarkoli sem zaslišal, četudi le med vrsticami: "Če hočeš, da te sprejemem, moraš..." se je v meni nekaj ustavilo. "Prevzetnež!" je pričelo kljuvati v moji glavi. "Pogoje mi postavljaš. Kdo pa misliš, da si?"

Še dvajset let pozneje, ko sem bil povabljen na neko slovesnost, kjer je bila predpisana obvezna kravata, mi ta izkušnja ni pustila

iti.

“Kravate so jim pomembne, ne ljudje. Ceremonije častijo. Prevzetni vzvišenci. Ugajači. A največje barabe nosijo najlepše kravate.”

Nisem se mogel prodati, da bi si kupil vstopnico v zaprt krog večpomembnosti. Poslal sem na sprejem kravato s pripisom:

“Pošiljam vam kravato, da prisostvuje vaši svečanosti. Jaz sem samo človek. Zato očitno nimam vstopa.”

...

Mojih bratov že dolgo ni več, a nehote sta mi potrdila materino usmeritev življenja. Ne morem več zahtevati pokornosti, niti ugajati. Odrešila sta me vsakega zadovoljevanja zahtev vzvišenih in vsakega dokazovanja moje vrednosti, kajti od ‘maščevanja mačka’ naprej vem, kdo nisem.

Nisem spoštljivec, ugajač.

Vzvišeni me ne morejo več ponižati in ponižni me ne morejo več povzdigniti z laskanjem. Vem, da nihče ni ne večji in ne manjši od mene in sam se ne čutim ne več in ne manj od drugih ljudi. Naj bo teist ali ateist ali berač ali profesor ali far ali kmet ali general ali narkoman ali predsednik; rdeč, zelen ali bel ali črn. Vsi so mi enakovredni. Vsi le ljudje. A, na žalost, mnogi bolj ali manj v ‘zlato piramido’ pomembnosti, v strah in napuh ujeti, nesrečni kaplarji, ki se vzvišenim klanjajo, a zaničevane ne upoštevajo.

A to je bila le njuna prva lekcija.

Vojna je bila druga.

Grozljiva smrt mojih bratov me je prizadela, a istočasno tudi odrešila. Odrešila vsakega navijaštva, kajti pripadnost ju je bila razdvojila, ločila; jima vzela srce in življenje.

“Vernik, pripadnik nikoli ne vidi resnice in ne presoja pravično.” nas je svarila mati, ko nam je govorila o našem župniku.

Onadva sta bila pozabila; a opomnila sta mene.

Od tedaj ne morem biti več pripadnik, navijač nobene omejene grupe.

Zato sem ostal, kot nam je svetovala mati, samo svoj. Samosvoj. Nobeni prisili ali nagradi nisem mogel dopustiti, da me zaveže v pripadništvo, da mi kroji mišljenje in dejanja. Sam odkrivam vrednote in zablode življenja.

Ostal sem neopredeljen opazovalec.

Le opazujem, kot mi je svetovala mati; in če samo pogledam nogometne navijače...

Napak 'svojih' ljubljencev ne vidijo, a 'tujce' zaničujejo. Sovražijo. Kot vsi zaljubljeni, kot vsi verniki. Svojo predstavo častijo, ker s tem častijo sebe; a tujo podcenjujejo. Lastne besede so jim všeč, a tuje dojemajo kot sovražne.

Sami lahko vidite...

Rdeči in beli, ki so bili ujeli v smrt moja brata, se še dandanes, po preteku pol stoletja, ne morejo pobotati, pobratiti, spraviti med seboj. Oboji trdijo: "Mi smo bili dobri, oni pa kriminalci!" Sebe še vedno poveljujejo, a nasprotne sovražijo.

Nihče noče videti, da sta bili v zmoti in v sovraštvu obe strani. Da so bili oboji le prepričani v 'njihov' prav, oboji pripadniki vsiljenega prepričanja, ki so ga sprejeli za svojega. Kajti, propagandisti njihovega 'prav' so govorili o nebesih in enakovrednosti, a sami so bili vzvišeni pripadniki SEBE, tako komunisti kot tudi cerkev. O sebi so imeli oboji mnenje, da so boljši kot ne-pravična oblast, kot buržuazija.

"Tovarne delavcem!" so klicali komunisti.

S parolami so določili cilje, ki so zatirano rajo popeljali v samožrtvovanje, v upor proti izkoriščevalcem. A ko so prišli do zakladnice so postali Enaki, enaki kot so bili prejšnji pohlepni vladarji.

Izkoristili so, birokrati, moč; in postali tirani.

Ljudje so zanje postali le številke, statistika, računica. Zguba ali dobiček. Odločili so se 'ekonomsko' - za dobiček. Sprejeli so logiko koristi in žrtvovanja. Za polno zakladnico so prodali, žrtvovali svoje brate, svoje vernike.

Izgubili so srce, sočutje, usmiljenje. Postali so buržuji, prevzetni debeli prašički. Vzeli so ZA SVOJE vse, kar so si upali.

Vzeli so vse.

"Delu čast in oblast" so govorili delavcem.

Delavcu so pustili delo, a čast in oblast so si prisvojili sami. Prevzeli so tovarne, a pozabili na delavce. Določili so si kraljevske privilegije in, kot prejšnji, pričeli ukazovati dogajanje, krojiti usodo 'manjpomembnim'. Žrtvovati za dobiček. In brezsrčno kaznovati upiranje njihovim krivičnim ukazom.

Zatirati. Začeli so ubijati 'svoje' ljudi, 'svoj' narod. Ubijati 'svojo' domovino.

A trpeči, krivičnim podložni ljudje so verjeli njihovim obljubam o 'boljši' domovini.

Dali so jim svoje zaupanje in svojo kri. Bili so ubogljiva pleča, ki nosijo bremena in ubogljive roke, ki delajo, a tudi tepejo 'za dobro domovine'. Ko so izpolnjevali krute ukaze vasezagledanih povzpetnežev, so verjeli, da delajo 'prav'. Ta 'prav' je bil energija, ki jih je 'gnala'.

In še danes verjamejo, da so bili pravični, da so imeli prav. Tako beli, kot tudi rdeči. Še danes so pripadniki starega prepričanja in navijači sovraštva, saj še na mlajši rod, v svet svojih otrok prenašajo, vgrajujejo svoj 'prav'. Svoje sovraštvo.

In dober otrok, po njihovem, mora ubogati svoje starše!

Izbojevati njihove bitke do konca! Dokler ne da svoje krvi za starševsko slepoto?

A vsega tega slepi ne vidijo.

Nočejo videti. 'Ne smejo' videti. Saj slepi navijači pripadništva morajo verjeti v svojo pravičnost, morajo sovražiti, drugače bi spregledali resnično; in se morali soočiti tudi s svojo krivičnostjo in krivdo, z bolečino in žalostjo, katero so sami povzročili osovraženim otrokom, materam, očetom.

Kot se sooča s svojo krivdo moj ubogi oče.

Prepričan je bil, zato je mislil, da dela prav.

A ob izgubi žene in sinov je spoznal svojo zmoto.

Ni prenesel. Ni se mogel sprijazniti z grozljivimi posledicami svoje slepote, s krivičnostjo in brezsrčjem 'pravičnih'. Strlo ga je.

Niti dejstvo, da je bil, kot vsi ostali, le slepo sledil tradiciji in se tedaj ni bil zavedal svoje slepote, mu ne prinaša odpuščenja žalosti, le lažno tolažbo. Niti dejstvo, da ne proti cesarju, ne proti kralju upor ni bil mogoč, saj ugovor vesti sploh ni bil možen, in je bil ponižen vedno iz samoohranitvenega strahu, mu ne pomirja zavesti.

Ne more mirno sprejeti usode, katero so bili določili njemu in njegovim sinovom navijači sovraštva, prevzetni cerkveni in posvetni politiki, generali in drugi vojni dobičkarji. In ne more sprejeti usode, ki jo isti, a z drugimi imeni, namenjajo danes njegovemu vnuku.

Le zato še živi, ker mu ni vseeno za svoje otroke in za vnuke. Ta

ljubezen ga ohranja pri življenju.

Tudi meni ni vseeno.

Tudi jaz ne morem kar sprejeti otrokom določene usode.

Tu stojim, da stopim na mesto svojega otroka, da ponudim svoje življenje, če je domovina žejna krvi. Naj bo zalita z mojo, a svojega otroka ne pustim žrtvovati v čast domovine.

Otrok ni ne last domovine in ne moja last. Je svoj. Božji.

...

Vi, porotniki, ste domovina, ki odloča o usodi otroka.

Pustite ga, prosim, naj ostane otrok.

Naj ostane samostojen, svoboden, obziren, ljubeč do vseh in vsega. Ne ubijte ga v krutost. Ne vtaknite ga v okove ozkega pripadništva. Ne napravite iz njega slepega navijača, sovražnika samemu sebi.

Če krviželjni generali in vladarji rabijo številke za svojo statistiko in igrice zastraševanja, naj mi dovolijo, da zapolnim število namesto njega. Naj njihovi sovražniki ubijejo mene.

Številka je številka. Njim je vseeno. Tako in tako jim je važno le število rok, število pušk. MOČ vojske.

A prej, ko ostanem brezkrven, vas prosim, da prisluhnite pravljici, ki jo je nam, otrokom, nekoč pripovedovala naša mati: "Nekoč je živel moder mož.

Nevedni ljudje so ga spoštovali, kajti malce jih je plašilo njegovo 'božansko' znanje, a vsi so ga, klanjajoč se njegovi modrosti, hodili spraševat za nasvet in upoštevali njegove pomisleke in namige.

Živeli so v blagostanju.

Dežela, oblivana z blagodejnim dežjem, je cvetela. Iz hvaležnosti so dobremu starcu darovali drobna darilca.

Toda, tudi modrijanu pride čas. Zapustil je ta svet.

Nasledil ga je sin.

Ponosen je bil na očeta in častil je, kot pač vsi ljudje, očetovo modrost. Zapisal in naučil se je ponoviti vse očetove modre besede. Zapisane besede Očeta so zanj postale 'svete', zakon. Oklical se je za razsodnika. Razsojal je po očetovi postavi, in samemu sebi se je zdel pomemben in pravičen.

Ljudje so verjeli njegovi veličini. Klanjali so se mu in mu, kot

očetu, darovali.

A klanjanje ljudi ga je napravilo prevzetnega.

Ljudje so se še vedno klanjali modrosti njegovega očeta, a on si je začel domišljati, da se klanjajo njemu. Prenehal je častiti očetovo modrost; pričel je častiti SEBE. Otroški ponos je v njem odrasel v napuh.

Oklical se je za ZAKON, za sodnika.

Prostovoljne prispevke je uzakonil. Uvedel je obvezno dajatev, davek. Zgraditi si je dal zakladnico; in v njej pričel graditi zlato piramido. Postal je bankir.

Njegove ukalupljene rabsodbe po 'njegovem' zakonu so prinašale krivico. Ljudje so pričeli dvomiti v njegovo modrost in rabsodnost, zato so se rabsodčarani pričeli upirati. Niso hoteli plačevati davka nerabsodnemu.

Bogatega sodnika je postalo strah upirajočih; in za svojo varnost si je kupil policaja za zastraševanje ljudi. Za uveljavljanje njegovega reda, zlatega reda.

Ljudem so oboroženci vlivali strah. Ta strah je zatrl njihovo željo po upor; in ta

prestrašena ponižnost ljudi je v bankirju-sodniku vzbudila občutek večvrednosti, moči. Zaverovan v svojo mogočnost je sebe poimenoval Faraon.

Postal je domišljjav. Poveličal je sebe v boga. Njegova želja, njegov ukaz, njegova beseda je postala 'božji' zakon.

Domišljati si je začel gradove v oblakih; in hotel živeti v njih. Da bi prišel do oblakov je pričel graditi stopnice v nebo, velikansko piramido. Za gradnjo je potreboval denar bogastvo. Zato so se davki večali in večali, a ljudje so postajali bolj in bolj revni.

Sosednji kralj Zavist je zvedel za njegovo razbojniško zlato.

Zbral je svoje pohlepne vojake, da oropajo faraonovo zakladnico.

Toda Faraon je izvedel za nakano soseda. Še sam si je kupil vojsko, še mogočnejšo od Zavistne vojske, da čuva njegov zaklad.

A nenadoma je vse bogastvo naroda, ki ga je faraon zbiral v svoji zakladnici, sproti požirala plačana policija in vojska. Blagajna je bila neprestano prazna. Gradnja piramide se je ustavila.

Zato je Faraon uvedel 'krvni davek', prisilno delo.

Zasužnjil je 'svoj' narod.

"Jaz sem vaš bog! In vi ste moja piramida sužnjevi" je grozil s

stopnic napol zgrajene piramide. *“Ubogajte! Gradite mojo zakladnico, mojo grobnico! Bodite pokorni mojemu ukazu! Plačajte mi davek s svojo tlako, ali pa vas izničim.”*

Biriči so pričeli vihteti biče, in suženjska kri je spremenila rodovitno zemljo v puščavo.

Rodila se je država.

Faraonska država. Tiranija.

Od tedaj naprej, otroci moji, na tem svetu, ni nobene pravičnosti.

Poglejte...

Očetova modrost ni bila potrebovala ne palice in ne meča, a domišljava pohlepna krivičnost njegovega sina je ljudstvu sproti pobrala vse. A kasneje tudi njemu. Kajti v strahu zase si je kupil policaja, v strahu za zlato si je kupil soldata in v domišljavosti biriča. Da branijo njegov *‘sveti zakon’* in zakladnico.

Toda oboroženi birič (be rich), soldat in palicaj so dobili orožje in z njim moč. Prevezli so oblast in zakladnico in piramido sužnjev. Državo.

In danes jo vodi... KDO?

“Zgradite mi državo čez cel svet, svetovno piramido! Kajti jaz sem nadčlovek. Le Jaz in moji sužnji smo ljudje, ostali ste le statistika. Če niste čiste rase, in če mi ne služite, ste mrtvi!”

Danes Hitler, general nad generali, prevzetno grozi tako kraljem, vladam, meni, vam. Celemu svetu...

Vidite, otroci, še danes faraoni gradijo svoje piramide na tuji nesreči...

Na strahu in zakonu *‘stoji’* policijska tiranija, na bogastvu in pohlepu temelji vojaška tiranija, a čaščenje gradi verniško državo. Piramido prevzetnosti. Tiranijo duha. “

...

Mati nam je pripovedovala pravljico o nastanku države, a jaz se sprašujem, ali je danes drugače? Razmislite: Ali ni vsa ‘urejenost’ države namenjena le polnjenju zakladnice in usmerjena v obrambo zakladnice? Ali državne piramide ne predstavljajo: skupni zakon, vlada, policija in vojska; ter v skupni strah ujeti sužnji ali v skupno iluzijo začarani verniki, ki s svojo krvjo in davki polnijo ‘skupno’ zakladnico?

Ki pa jo praznijo le posamezniki na ‘vrhu’?

In če človek ne verjame, da je ‘domovina’ oziroma vlada dobra in ZAKON oziroma davek PRAVIČEN, in ne uboga zlahka, na

besedo: “Daj bogu božje in cesarju cesarjevo!”, ima avtoriteta vedno pri roki novo idejo o bogu, ljubezni in svobodi (da prestrašenega spet ujame in zapelje), vzvišen položaj ob zakladnici (da kupljivega pohlepneža kupi), zakon (da nepokornega obsodi in izvenzakoni), pendrek in ječo (da upornega zastraši in nauči ‘kozjih molitvic’), vojsko (da nepokornega iztrebi), norišnico (da z bolečino strtega izolira) in psihiatre (da ‘neuravnotežene’ uravnava nazaj v ‘normalno’, ‘zdravo’ piramido).

In tako se krivični zakon in ‘davek na strah in vero’ vzdržujeta, slepota prestrašenih vernikov lepo nadaljuje. In piramida privilegiranih odraslih, država, domovina ‘deluje’.

Sprašujem se: “Ali ne obstaja prav toliko piramid, kolikor je skupinskih uročenosti, in meje med piramidami so meje med različnimi zakladnicami? Ali ni na svetu prav toliko piramid, kolikor je zakladnic? In prav toliko vzvišenih vladarjev, pohlepni ministrantov in zaslužjenih skupin ponižnih vernikov? In vsaka domovina, vsaka piramida ima svojega generala. In vsi generali vseh piramid si grozijo med seboj; in s tem povzročajo v ljudeh strah, skupinski strah pred sosedom, skupnim sovražnikom?”

Starši, porotniki.

Povejte mi: “Ali domovino ne zamenjujete s skupinskim SO-vraštvom?”

Ali ni vzdušje prestrašenosti in pohlepnosti ‘domovina’, ki gradi piramido?

Kdo je torej naša domovina?

Komu plačujemo naš davek?

Komu dajemo v ‘najem’ naše otroke?”

...

Moj oče je prelival kri za ‘domovino Avstro-Ogrsko’, za piramido Habzburške družine, moja brata sta služila piramidi Karađorđevićev, a življenje sta jima vzeli komunistična in ‘božja’ piramida.

Razmislite, koliko nedolžne krvi je, nikoli zadosti bogat, prevzetan faraon, izcedil iz ‘svoje’ piramide sužnjev?

Koliko brezpravnih otrok so posilili v strašna klanja prevzetni, pohlepni in užaljeni samozvanci, ki so sebe imenovali rimska ‘domovina’, francoska republika, fašistična nad-država?

Koliko jih še danes žrtvujejo različne ideologije, religije, 'božje piramide', oziroma njihovi, drugače-čuteče sovraženci voditelji? Povejte mi: "Kdo je torej piramida, ki jo mi danes hranimo in branimo; in jo kličemo: domovina? Kdo torej zahteva kri otroka? Kdo potrebuje strah?

KDO vedno išče zunanjšega sovražnika, in če le tega ni, notranjšega sovražnika, ker potrebuje strah? Skupinski strah. Skupinskega sovražnika, ki poveže ljudi v grupo ogroženih? V vernike. Narode. V sovražnike.

Kdo potrebuje zaščito?

Kdo potrebuje vojake, puške in avtoriteto, ki ima moč ukazati: "Ubij!"?

Ali ne potrebujejo strah in sovražnika za svoj obstoj le 'delničarji' trgovine z dušami in 'delničarji' trgovine z orožjem? Vojska?"

Poglejte...

Vojska živi brezpogojen RED, vzgaja 'zlato', navpični RED, zahteva slepo poslušnost avtoritete, VIŠJEGA Pokornost ukazu. Generalu vojakov 'Ne! pomeni izdajo in zavrnitev se kaznuje s smrtjo.. Vsak dvom v avtoriteto, vsako spremembo, vsako sproščanje odnosov v družbi, ki zanjo pomeni izgubo privilegija ukaza, zato PREPOZNA kot NERED; in plane na svoje lastne državljane, da kaznuje neposlušne.

Ali se to ne dogaja v vseh razpadajočih vojaških državah?

Ali ni tako v večini muslimanskih dežel?

Ali NE bo tudi slovenska vojska, ki se sedaj bohota, na koncu streljala na lasten narod, kot je JNA, kot to počne ruska..., vsaka...?

Sprašujem se: "Ali NI problem le v presoji red/nered v generalskih glavah?"

Vsi generali vseh 'domovin' govorijo o varnosti; toda v resnici tekmujejo v izboljševanju sredstev za uničevanje, grozijo nepokornim in ukazujejo streljati na vse (tuje in domače), ki ne spoštujejo njihove 'moči', ali jim odrečejo pomembnost: denarni in krvni DAVEK za njihove igrice.

Odgovornost ubijanja prelagajo na otroke, medtem ko čistega srca v varnem zavetju dajejo ukaz: "Ubij!", kateremu se nihče nima pravice upreti.

Razmislite, porotniki, starši: "Ali je vaš otrok res nihče?"

Le ničla v statistiki? Le ničla v 'številčnem stanju' generalov? Ničla na bančnem računu?" *In odločite: "Ali je res ogrožena domovina? Ali pa 'domovine' ogrožajo vaše, naše, vse otroke vseh domovin?"*

...

Da prilezeš od kaplarja do generala, moraš popolnoma zadovoljiti, ubogati sistem; in kako naj slepa pokornost, ki nikoli ni smela sama razmisliti, in ki priplava na vrh prav zaradi pokornosti sistemu, razmišlja nesistemsko ?

Soldatom, zdresiranim v neobčutljivost, v ubijanje, je ubijanje 'pravi RED', krutost njihov poklic; in če se jim zmanjša NJIHOV kos torte iz zakladnice, če izgubijo POMEMBNOŠT v družbi, pričnejo štrajkati kot delavci v tovarni, ali zdravniki v bolnicah; in ker znajo le streljati in ubijati, pričnejo svoj agresivni pohod, da dokažejo, da so potrebni in pomembni.

In Slovenija postaja vse bolj vojaška, ali ne?

Politiki nas silijo v NATO, v novo pripadništvo, novo odvisnost. NOV krvni DAVEK.

Porotniki, vojaki, starši.

Odločite se. Odgovorite si, prosim: "Koga zastopate, ko pošiljate otroka v vojsko? Ali niste s tem jasno pokazali svojo ponižno&prevzetno sužnjost pohlepu?"

Ste delničarji' zlate piramide in pijavke otroške krvi?"

Ali pa ste najprej ljubeči starši otrok?"

Boste dali otroku svoje živo srce, ali njegovo zahtevate: "Mrtvo. oo!"?"

Starši, očetje, avtoritete!

Prosim vas! Usmilite se otrok.

Odločite s srcem, ne z razumom, kajti razum skrbi za varno sitost želodca. Želodec pa žtrvuje tudi roko svojega telesa za 'svoje' preživetje. In tudi otroke.

A otoci so živa, nemočna bitja! Gnetljiva. Ranljiva. Zaščitite jih. Stopite pred njih. Ne potiskajte jih v smrt, kot je svoja dva sinova potisnil v smrt moj oče. In v greh. In...pustite jih svobodne, nepokorne in neprevzetne.

Prevrednotite 'vrednote'.

Naj bo konec žrtvovanja otrok.

Sin

V roki imam poziv.

Država mi je, kot tisočim drugim otrokom, poslala vpoklic v vojaško službo.

A jaz ne sprejemam vloge junaka domovine, ki mi jo namenja skupnost, v kateri živim. Nikoli, niti kot otrok se nisem igral z orožjem; in tudi sedaj preprosto ne morem sprejeti puške. In tudi nočem v šolo ubijanja.

Moja zavrnitev me je, obtoženega izdaje domovine, privedla pred vas, poroto, da mi določite mojo usodo. Čutim vaše ogorčenje in zaničevanje do izdajalca vsega, kar je vam najsvetejše. Razumem občutek varnosti in pomembnosti, ki vam ga daje pripadnost skupini, ki ste jo sprejeli za svojo, od drugih 'domovin' oddvojeno družbo. Poznam vaše prepričanje, neomajno stališče, s katerega obsojate mojo zavrnitev: "Služiti domovini je vendar čast, pravica in dolžnost vsakega državljana." Slišim vaše vprašanje: "Le zakaj se upiraš zakonu naroda? Saj velja za vse nas. Vsi moramo..."

...

"Jaz ne morem. Nikomur nisem sovražen." je moj najkrajši zagovor. A če mi naklonite vašo pozornost, vam pojasnim vzrok svojega upora, svoje dožemanje sveta, ki mojo odločitev potrjuje.

Čeprav mlad, sem star popotnik.

Povsod doma, a nikjer udomačen, sem se od rosnih let potepal s starši po svetu, srečeval mnogo različnih ljudi in drugačnih kultur, a nikjer nikoli nisem srečal človeka, ki bi mu želel smrt. Niti živali.

Popotovanje ti razkrije mnoge skrivnosti.

'Vsakdo srečuje samega sebe.' je ena med njimi, ki osmisluje mojo zavračanje orožja in ubijanja. Opazil sem namreč, da pijančki vedno srečujejo pijančke. Da đankiji najdejo svojo drogo; in s tem druge đankije. Verniki iste predstave se zbirajo na kup. Plezalci najdejo soplezalce in igralci soigralce. Politiki

srečujejo le 'enake' pomembne biznismene, zato, čeprav kakor sateliti nepresta no obkrožajoč planet, nikoli ne vidijo 'malega človeka'.

Vsakdo na svetu torej zavestno ali podzavestno išče in srečuje 'sebe', 'domače' mu okolje, ki mu daje občutek varnosti in pomembnosti, najde pa tudi svoje nasprotje, nasprotnika ali konkurenta, če 'teži'. Kajti druga razkrita mi skrivnost je bila: 'Vsakdo 'vleče' nase nasprotnika, če je sam sovražen, da se sooči s samim seboj.

Zato agresivec vedno potegne nase agresivca, da 'si' sesuje zobe. Bogataš vleče nase tatu. In tat vleče nase policaja. Vernik se zapiči v ne-vernika in rdeči general vleče v vojno črnega generala.

Kot vojak torej lahko srečam le svoje lastno nasprotje, v nasprotno uniformo oblečenega prestrašenega otroka, ki, kot jaz, brani lastno življenje. Tega nočem. Tudi zato, ker vem, da v sosednji 'domovini' kliče 'domovina' prav takega otroka, kot sem jaz, da ga vzgoji v mojega nasprotnika, v mojega smrtnega sovražnika.

Zato odklanjam uniformo.

Kajti v vojnah ne umirajo ljudje, v vojnah se izničuje v sovraštvo uniformirana zavest. Umirajo tarče.

Sprašujem se: "Kdo si, domovina? Kdo sta ti 'domovini', ki sta druga drugi tako sovražni, da šolata otroke v morilce? In kdo v vsaki domovini potrebuje tarčo, v katero strelja nasprotnik?"

...

Jaz nočem biti tarča.

Sam nisem nikomur nasproten, zato me ni strah ne živeti in ne tavati po svetu. Če nikomur nisi nasprotnik, si varen. To je edina varnost našega življenja. Če človek ne taca po tujih vrtovih, po tujih vrednotah, nima sovražnikov, in svet je nenadoma poln dobrih ljudi.

Dober človek v stiski vedno najde roko. Če je ne izbira.

Če mu roka berača ni umazana.

V obhojenih deželah sem vedno srečal prijazne, gostoljubne ljudi. Spoznal sem, da je vsak človek dober, dobromisleč, dokler mu ne stopiš na 'rep', dokler ne 'pohodiš' njegovih 'vrednot', dokler se ne dotakneš njegove Ahilove pete. Takrat zaboli. Najprej njega in potem, ko bolečino vrne, še tebe. In okolico. In

okolico okolice.

Bolečina potuje kot vodni krogi, ki jih vzvalovi kamen.

Na popotovanjih sem spoznal, da so 'vrednote' vsakega človeka drugačne. Odvisne od sprejete kaste. In vsaka kasta določa 'kastno logiko', točno določen način razmišljanja, zapoveduje točno določeno dožemanje okolja.

36 Kmetu, na primer, je vrednota njegova zemlja in žetev. Sončni cikel narave: "Kako preživeti zimo?" mu določa logiko življenja.

A bankirju predstavlja kmetova zemlja le vrednost. Ima CENO. Kmetovo življenje in njegove vrednote ga ne zanimajo. Vrednota zanj je le bogatost. Piramida iz zlata. Čim višja piramida. Sijaj zlata je njegovo sonce. "Kako do več zlata?" mu usmerja logiko. Bankirji slišijo le žvenket obresti; in so gluhi in neobčutljivi za vse bolečine in jok otrok in mater, ki umirajo za njihove investicije. Investirajo v dobiček. Dobiček gradijo na strahu in pohlepu. Koliko ljudi dela v industriji orožja? Koliko je investicij v proizvodnjo, ki ruši in omogoča nova vlaganja v obnovo? Trgovca ne zanima niti kmet, niti vrednost kmetove zemlje, zanima ga le razlika med nakupno in prodajno ceno. 'Kje poceni kupiti in komu drago prodati?' je moto njegovega življenja. Trgovski duši ni važno, kaj prodaja, važen je le njegov dobiček. Četudi ga prinaša prodaja nore krave, otrok, strupa ali orožja. Kaj je torej vrednota trgovca?

Trgovci bogatijo s 'popravljanjem cen', s prodajo užitek, odvisnosti in sredstev ubijanja. Ali trgovina s strahom in užitkom ne vodi v nove in nove vojne? Komu in za koliko procentov so bankirji in trgovci prodali svoje duše?

Izkoriščani kmet je pobegnil z zemlje v mesto, v varnost tovarne; in postal delavec, suženj stroja. Plačilni dan mu določa način razmišljanja: "Kako preživeti do 'petnajstega' v mesecu?" Njegova vrednota je stalnost utečene navade. Varnost redne službe. Penzion.

Delavec je odšel v šolo in postal intelektualec.

'Diplome' vzvišenih avtoritet Znanja mu določajo pomembnost in pot življenja. Čista srajca in kravata je njegova vrednota. Podcenjuje umazanega delavca in zaničuje 'neumnega' kmeta. Besedo 'kmet' uporablja kot žaljivko.

Vrednota pravnik in policaja je pokornost ZAKONU države.

“Tako piše, in tako je prav!” je njihova logika, ne glede na pravičnost ali krivičnost zakona. Vsakdo je kriv, dokler ne dokaže, da uboga njihov RED. A sami se čutijo nad zakonom. Vrednota idealista je zvestoba ideji, pripadnost njegovi čaščeni predstavi o ‘svoji sanji’-bogu ali svobodi. Če jo častiš z njim, si zanj ‘dober človek’, drugače te že gleda postrani, obsoja, ker si grešnik. Njegovo pot usmerja logika greha, nagrade in kazni, prav tako kot nacionalistu, verniku naroda. Biti drugačnega izvora, je zanj greh. Podcenjuje in sovraži vse ne-naše, saj je slepo pripaden večvrednosti enega jezika ali omejenega ozemlja. Vrednota generalu je moč, slepa pokornost redu, ukazu; in zmaga. Vrednota vojaka je čast, priznanje za hrabrost. In da medaljo dobiš, moraš ‘preko muhe’ najprej srečati nasprotnega junaka. Ubiti...

...

Nobena teh ‘kastnih’ vrednot, vsaj meni, ni prava vrednota, kajti vsaka kasta živi le po svoji logiki, povzdiguje svojo logiko, sebe; in ignorira, zaničuje ter izkoristi vse ostale.

A tudi vsaka civilizacija ima drugačne vrednote.

Pohlepen razumski zahod vodi egoistična želja, a ponižne vernike vzhoda pritiska strah, prestrašenost, spoštljivost, slepa pokornost tradiciji, učitelju, čaščenemu avatarju duhovnih zakonov, a na zahodu prevzetni in vzvišeni koristolovci spoštujejo le avtoritete moči in materialnega znanja. In častijo pohlep. Nepohlepen otrok, človek brez ambicije po povzpeti se čim višje po kakršnikoli lestvi pomembnosti, je na zapadu označen kot ‘reva’, ali ‘lenuh’. Za družbo le ‘izmeček’.

Nam, ki smo olimpijska kultura, sta vrednoti le zmaga in zunanji blišč, a vrednota vzhodnjakov je dosega duhovnega bogastva, ‘notranjega blišča’. Na vzhodu mora biti otrok staršem, tradiciji, popolnoma pokoren, da je ‘dober’ otrok, Kajti ‘stari vedci so vedeli vse’. A ‘dober’ otrok zahoda se lahko vrne iz ‘vojne za naklonjenost staršev’ le ‘s ščitom’, kot zmagovalec ali ‘na ščitu’, mrtev; nikakor pa ne ‘brez ščita’. Poražene otroke zahodna družba prezira. Otrok mora biti bogatejši, mora ‘premagati’ starše, da je staršem ‘dovolj dober’. Da jih je vreden! A istočasno ga zavržejo, če jih ne uboga, če ne sledi starševskega ‘prav’ in njihovih ambicij po moči, časti, bogatosti, užitku. Nasprotujoče zahteve staršev zahoda v otroku povzročajo le

zmedo in strah in dvom: “To be or not to be? Upreti se in premagati starše ali poklekniti pod njimi in umreti v uboganje?” V tej zmedi vsakdo ‘živi’ le sebe in ‘si’ sledi v lastna ‘nebesa’. Po poti navzgor. Proti zmagi. Vsakdo hoče zmagati, Stati na vrhu, Zgraditi največjo piramido. Iz zlata in ljudi. Tako vzhod kot zahod iščeta svobodo.

V pokornost zapovedim in čaščenje avtoritet vzgojen ‘budistični’ vzhod se skozi ujetost v dolžnosti ‘disciplinira’ v neujetost, skozi omejeno besedo išče brezmejnost svobode; a brezčutni ‘krščanski’ zahod skozi bolečino išče ljubezen, skozi krutost išče sočutje. Zahodnjak noče neujetosti, kot vzhodnjak, Svobodo si razlaga kot pravico, kot privilegij ukaza nad sužnjem, ki mu mora streči. Kot ‘ameriško svobodo’: Pobiti indijance in ukrasti ozemlje. Kot ‘papeško svobodo’: Izničiti ‘hudičeve krivoverce’. Na zahodu bi vsi radi ukazovali, a nihče noče več biti suženj, nihče noče ubogati, Zato sužnje uvažajo, in zaslužnjujejo ‘nerazviti svet’.

Vzdušja različnih družb so si torej lahko v popolnem nasprotju. In vse zase mislijo, da so edine kulturne, a v resnici so vsi ljudje določene kulture le kultivirani, vzgojeni v določeno jim tradicijo, MORALO, logiko razmišljanja, ki jim določa odnos do sveta, do življenja in umiranja.

In vsak otrok se rodi le v eno vzdušje, v zapovedan vzorec obnašanja in razmišljanja omejene družbe. V ‘vrednote’, določene z zakonom, z moralo. In sprejeti mora vlogo prenašalca in branitelja vzdušja ‘svoje’ družbe, družbene morale, drugače ga le-ta izvrže. Kot sovražen, nemoralen izmeček. Če ni pripadnik točno določenega vzorca razmišljanja, mu družba sodi. Kot vi sodite danes meni.

Ker nič od naštetega sam nisem mogel sprejeti za svojo vrednoto, za svojo RESNICO, za moralo, za pravično, in ker nočem s puško delati krivice in braniti krivičnosti, sem mogoče zato res kriv izdajstva.

Lahko me za to svojeglavost obsodite.

A prej ko izrečete obsodbo, mi prosim povejte le: “Koga izdajam?” in “Kdo mi sodi?”

....

Živimo v družbi, ki sama sebe rada kliče: krščanska. Po Kristusu, ki je rekel odraslim: “Bodite kot otroci! Otroci vidijo s

srcem. Otroci nimajo prepričanj, ne predsodkov. Ne verujejo. Otrok gre k tistemu, ki ga ima rad, ne k tistemu, ki je iste vere, istega prepričanja.”

Odraslim je pripovedoval prilike o ljubezni, pridigal sprejetje in upoštevanje otrok in nejudov, tujcev; in s tem porušil obzidje ‘stare zaveze’, zavezanosti in zaprtosti v krog pripadnosti le svojemu, ‘izbranemu’ narodu. Prinesel je evangelij, ‘veselo sporočilo’: “Tudi izven obzidja Zakona so enakovredni, prijatelji!” Zavezal je učence v ‘novo zavezo’, zavezo prijateljstva med vsemi ljudmi.

V tedanjem ‘Mojzesovem svetu’, ki je otrokom zapovedoval: “Spoštuj svoje starše!”, zapovedoval torej ponižnost, uboganje, podrejenost otroka odraslemu, so njegove besede in njegova dejanja očetom judovske cerkve pomenila svetoskrunstvo, ki ga je, evolucionar, moral plačati z glavo.

Čeprav jim je Mojzes zapovedal: “Ne ubijaj!”, so judovski starci, zaradi zanikanja pokornosti njim, očetom, avtoritetam cerkve in ‘izbranemu narodu’, križali svojega sina kot izdajalca. Trdeč, da ne spoštuje ‘Božje’ postave.

Sprašujem vas: “Ali se je ‘božja postava staršev’ v zadnjih dveh tisočletjih, od Kristusovega križanja do danes, kaj spremenila? Ali danes še vedno ne živimo v odraslem svetu, ki svojim otrokom grozi: ‘Če mi nisi pokoren, te ne maram!’ in ‘Če ubogaš moj zakon, si dober otrok!’?”

Danes mi tukaj sodite, ker vam nisem pokoren, ker nočem ubijati. Imenujete me izdajalca, ker nočem biti pripadnik vašega sovraštva in postati morilec na ukaz. Ker sem se uprl sovražiti tistega, ki mi ga vi označujete za tujca, za So-vraga, za skupinski strah.

Sprašujem se: “Ali tudi vi, očetje, ne obsojate mene, sina, le zato, ker nisem ponižen? Ker nočem sovražiti na vaš ukaz in ubiti na vaš ukaz? Ali vam še ni bilo dovolj ubijanja svojih otrok?”

...

Vse krščanske cerkve od nekaj pridigajo: “Ne ubijaj!”, govorijo o ljubezni, toda dandanes po celem krščanskem svetu blagoslavlajo in odpuščajo ubijanje drugačemislečih ‘v imenu ljubezni’; in povzročajo temo. Trpljenje in sovraštvo. Pravoslavni duhovniki v Bosni blagoslavlajo ...iste, ki gredo

pobijat rimokatolike, in rimokatoliški duhovni blagoslavljaajo ... iste, ki gredo pobijat pravoslavne. 'Brat v Kristusu' torej ubija 'brata v Kristusu' z blagoslovom duhovnov Kristusove cerkve. V imenu ljubezni. In oboji, v imenu ljubezni, iztrebljajo muslimane.

Poraja se mi dvom: "Ali je to vzdušje ljubezni? Ali se današnji svet res lahko imenuje krščanski? O 'ljubezni' do 'česa' pridiga krščanska cerkev? Ali cerkev torej sploh kaj VE o ljubezni, o odpuščanju in nepogojenem dajanju, ali uporablja Kristusa le kot kladivo, da lahko nepovratno jemlje?"

Poslušamo njihove zgodbe o nebesih; zakaj ne slišimo in ne vidimo njihovega pohlepa, ko hočejo zopet nazaj že enkrat prigoljufano zemljo? Zakaj ne vidimo njihove dvoličnosti in krutosti?

Ali NI njihova sovražnost do drugih ver pokazatelj njihovega NEsočutja, NEskromnosti, NERazumevanja, NEodpuščanja? Koga branijo, ko pravijo, da 'branijo' boga? Svojo predstavo o bogu, ali le BESEDO, katero so ljudem predstavili za 'sveto'; in ki njim zagotavlja POMEMBNOST, omogoča privilegij?

Povejte mi, kaj imajo cerkev in t.i. krščanski demokrati skupnega s Kristusom, kajti skušnjava po oblasti je v Kristusu umrla. Kristus NI prekupčeval z orožjem, NI glasoval za vojaški proračun, NI z vojsko vzpostavljaj pokornost? mir, NI bil omejen lokalpatriot, NI poznal napuha, NI zahteval privilegija in celo imunitete?

Ali nam o ljubezni, o naši želji ne govorijo torej ...isti, ki blagoslavljaajo ubijanje, ki so neobčutljivi na tujo bolečino; ki priznavajo le SEBE, čutijo le svojo požrešnost; in ki skriti za Kristusa izkoriščajo 'svoje' vernike in njihovo predstavo o Bogu, ZA SVOJ obstoj, za dosego lastnega interesa? Za dostop med davkopostavljalce? V zakladnico? V proračun. V banko. Prodali so svoje duše. Komu?

Ali vi tudi?

Povejte mi, odločite: "Ali smo otroci last krščanskih demokratov, last države ali last staršev? Ali pa smo svoji? Ali sem torej suženj cerkve, vojske, izdajalec staršev, ali pa sem svoboden človek?"

Razsodite: "Ali imamo otroci dolžnost ali pravico ubijanja?"

...

Če otroci vprašamo generale, politike ali cerkev: “Zakaj moramo v vojsko? Zakaj se moramo učiti ubijati?”, nam le-ti NE odgovorijo na vprašanje ?zakaj?, odgovarjajo nam: “ZA čast, ZA domovino! ZA svobodo! ZA pravico! ZA boga! ZA Kristusa! ZA boljši jutri!!”

Umreti nas pošiljajo torej ZA cilj v imenu cilja. ZA posledico. Otroci jih sprašujemo po vzroku, a oni nam odgovarjajo s posledico. Ne ločijo med zakaj in za kaj. Zamešali so vzrok, ki je skrit v preteklosti in cilj, ki je skrit v prihodnosti. Za njih je vzrok in cilj isto. Prihodnost in preteklost isto. Ne vedo, kaj je spredaj in kaj zadaj. Za njih obstaja le cilj, nagrada v imenu nagrade. Ali se zato zgodovina ponavlja?

Kaj pa vzrok?

Začetek? Bog? Kaj pa zakaj?

Le otroci se sprašujemo: “Zakaj?”. Odrasli sprašujejo samo še: “ZA kaj?” Živijo za nagrado.

Za CILJ. ZA denar.

Zato vas, svoje starše, ki ste porota in volilci države ter uzakonjevalci zakona, sprašujem: “Ali vi, ki nam, otrokom, govorite, da nas imate radi, za razliko od generalov in cerkveno posvetnih politikov, ločite med zakaj in za kaj? Ali opazite razliko med svojimi otroci in čokolado?

Ali veste, da je čokolada okusna, ni pa dobra?

Ali je, po vašem mišljenju, otrok, ki noče ubiti na ukaz, ‘slab’ otrok? In ubogljiv, slepo ponižen otrok, ki je bil sprejel, da je ubiti v imenu čokolade ‘dobro’, dober otrok?

Ali tudi vi trdite, da smo otroci le sužnji starejše generacije, lutke domovine? Ali piramida odraslih, domovina, ne stoji na otroški krvi, na žrtvovanju nedolžnega otroka? Ali smo res le hrana za topove, s katerimi se igrajo odrasli otročaji?”

Dokler imamo dolžnost, ne moremo reči: “NE!”, kajti dolžnost ‘ne’ ne pozna. Če je otroška dolžnost ubijati in umreti v imenu VIŠJEGA cilja in nimamo pravice reči: ‘Nočem v vojsko, ker ne morem in nočem ubijati!’, pomeni, da smo popolni sužnji napuha VIŠJIH, odraslih, ki prevzetni mislijo, da imajo pravico ukaza, in svojo krutost skrivajo za razna lepozveneča IMEna; a v resnici ne vedo, kaj je zgoraj in kaj spodaj.

Če pa imamo pravico služenja domovini, potem to pravico lahko

odklonimo, torej lahko rečemo tudi: “NE!”, kajti vsakdo, ki ima pravico, jo lahko izkoristi, lahko pa je tudi ne izkoristi. To je njegova ‘svobodna’ izbira. V pravici se skriva: ‘lahko, če hočem, toda ni mi treba’.

Trdijo celo, da imamo otroci ‘pravico + dolžnost’ braniti domovino.

Saj sami ne vedo, kaj govorijo.

Če imamo pravico in dolžnost hkrati, pomeni da ‘moramo, a nam ni treba’.

Preprosta logika nam pove, da je sočasnost pravice in dolžnosti nemogoča. Ta izjava je, lahko opazi vsak, popolna nelogičnost, neumnost, ki povzroča zmedeno dojemanje sveta, kaos, v katerem brezvestni kaplarji kujejo dobiček.

Ali ni že čas, da tisti, ki nam ukazuje ubijati in umirati, pove glasno, pred vso javnostjo, svoje ime in se ne skriva za ime domovine, Boga, Kristusa, Alaha, ali za idejo o svobodi in ljubezni, da torej javno prizna svoj neobčutljivi, tiranski odnos do nas otrok; in reče: “Jaz, ta-pa-ta, imam privilegij ukaza. Jaz sem večvreden in vi, brezpravni otroci, ste moji sužnji. Imate le dolžnost. Nimate pravice odreči! Ubijte na moj ukaz. Umrite za moj interes. MOJ dobiček!”

Povejte mi: “Ali smo otroci res sužnji?”

...

Zgodovina nam govori, da je bil dolgo ‘v rabi’ le avtoritativni sistem, navpični red, kjer je tiran ukazoval dogajanje, kaznoval neuboganje in nagrajeval pokorščino s privilegiji, pravicami, z ugodjem. Raja, sužnji niso imeli možnosti izbire, niso imeli pravice reči: “NE!” nobenemu ukazu.

Vsakemu uporju je sledil BIC ali SMRT.

V stari Grčiji se prvič pojavi demokracija.

To pomeni, da je omejena množica (20% ljudi, kajti za ‘svobodne’ državljane sužnji niso bili ‘priznani’ za ljudi, ki čutijo, trpijo) dobila volilno pravico. Pričele so se volitve, boj za ‘volilne glasove’ in ‘rodil’ se je ‘svoboden državljan’. Posedoval in brcal je lahko manjvrednega sužnja, a sam je bil pokoren ukazom in soodgovoren za odločitve vlade, ki si jo je izvolil sam. Do višjih, izvoljenih ponižen, do nižjih vzvišen, je kimal ‘višjim’, a zatiral ‘nižje’. Imel je navidezno svobodo, navidezno možnost soodločanja, pravico nad sužnji in dolžnost do države. Rodila se

je pravica+dolžnost.

Bič je grškemu politiku ostal le za krotitev sužnja, kajti z bičem si ne pridobiš volilcev (razen, če tepeš njihove nasprotnike).

Zavladala je obljuba. 'Svobodni' so pričeli voliti korenček, lepo idejo, ki naj bi jih obogatila ali rešila. Verniki so, kot osli, začeli hoditi za korenčkom, glasovati za 'najlepše besede', za izpolnitev lastnih želja, ki so jih pričeli ponujati strategji, politiki, ideologi.

Različne ideje so prinesle različne stranke, strankarsko pripadništvo; in rodilo se je medstrankarsko sovraštvo. Ljudje so prenehali zaupati sosedu, temveč so soseda pričeli videti kot nasprotnika že zato, ker je volil druge, zanj ugodne obljube.

Stari Grki so torej zmotno spoznali, 'da je svoboden tisti, ki ima volilno pravico, a vsak

svobodnjak je istočasno suženj države.' Uzakonili so 'kaplarski sistem'. Pravica 'izbire

lastnega tirana' je postala Grku sinonim za 'svobodo'. In to možnost ljudje danes še vedno dojemajo kot svobodo. Sledijo svoji lastni izbiri. In vedno izberejo obet sreče.

A kdo obljublja?

Današnje vlade so naslednik absolutističnega privilegija oblasti; in prav tako, kot nekdanj faraon ali kralj, zahtevajo le pokornost 'sebi', samoumevno jemljejo iz proračuna?zakladnice brez odgovarjanja, in prav tako, kot vladar ali mafija, kaznujejo neposlušnost.

Državljanova možnost (pravica?dolžnost) danes je, da si sam izbere, kdo ga bo kradel, kdo bo na njegov račun bogat šel mlad v penzijo. Državljan da glas; in s tem položaj moči politikom, oni pa mu (preko zakona?države?davkarije) pobirajo davke, jemljejo denar, kradejo premoženje; in ga zapravljajo za urejanje lastne blaginje, preprodajajo orožje; a državljanu določajo čim nižjo mezdo, ravno toliko, da še ne gre na ulico. In dolžnost obrambe 'njihove' države...

In 'voliti ni le pravica državljana (lahko, če hočeš, a ni ti treba), temveč tudi ponos, morala, dolžnost (moraš!), kajti brez volivcev sistem 'debelih prašičkov&skupne odgovornosti' ne deluje.

Sprašujem se, ali se je v tisočletjih demagogija, demokracija spremenila?

Atenci so poleg Pnixa, kjer so 'svobodni' volili človeka z idejo,

imeli tudi Areopag, kjer so izvoljeni voditelji polagali račune, kjer so bile neizpolnjene obljube s črepinjsko sodbo tehtane in kaznovane, ne glede na poprejšnje zasluge obljublajočega, največkrat kar s smrtjo ali z izgnanstvom.

Današnja demokracije Areopaga ne pozna. Nihče ne odgovarja več za svoja ne-dejanja, neizpolnjene obljube. Politiki so se skrili za skupinsko odgovornost. Zato nihče, nobena vrednota več ne stoji za obljubo politika. Le pohlep. Nenadzorovan pohlep. Zato domovine? države usmerjajo in vzpodbujajo državljane v pohlep, v 'več' in več in več, da lahko poberejo več davkov; in če imamo čez leto 'le' prav toliko, kot lani, smo za državni proračun mrtvi, nam pa, ker razmišljamo pohlepno kot država, stagnacija pomeni nazadovanje. Pohlep povzroča agresijo, nevarnost in omogoča potrebo po zavarovanju, zavarovalnicah, policiji, sodstvu, 'močni vladi' ...

Vse države? domovine? avtoritete z 'vzgojnim' odnosom ujamejo otroke v navpični, kaplarski vzorec, ki človeštvu vlada in ki človeka ubija že tisočletja, zato pa vzvišeni, neobčutljivi, nesposobni, nikoli enakovredni in zgodovinske neumnosti venomer ponavljajoči 'vladarji' lahko še vedno vladajo.

Ali se kdaj vprašamo, kakšna je naša vzgoja?

Današnje izobraževanje v večini šol temelji na strahu pred oceno, strahom pred učitelji in, ne nazadnje, na strahu pred starši; kajti 'zaslužiti' moramo starševsko 'ljubezen', drugače nas zavržejo. Otrok se za nagrado, za pohvale staršev in učiteljev oziroma 'dobre' ocene npr. Šestnajst let trudi zapomniti in ponoviti trditve avtoritet, skuša se prilagajati kompleksom, 'muham' avtoritativnih učiteljev; in ko mu avtoritete dajo diplomo, potrditev, da zna dobro ponoviti tuje trditve, se preneha učiti. Naučeno 'pozitivno znanje' večinoma trdi do konca življenja. Za sprejeto 'resnico' se je pripravljen stepsti in neredko, celo ubijati.

Sprejel je vzvišenost avtoritete, a tudi strah, ponižnost sužnja. Ko ga stisne strah, išče zaščito grupe. In voditelja. Izbere politika. Posvetnega ali duhovnega.

...

Zadnjih nekaj stoletij, po padcu uzakonjene diktature cerkve in vladarjev, torej od francoske revolucije naprej, je človek 'zahodne izobrazbe' našel svojo psihološko varnost v znanju in

ideji. Znanosti in ideologijah.

Toda s padcem vere v idejo komunizma je včerajšnji 'idealistični' človek izgubil vero v idejo kot rešiteljico sveta. Ta 'hiša iz kart' se torej podira in ljudje, vzgojeni v spoštovanje, uboganje avtoritet, ki 'znajo' in 'imajo idejo', so vedno bolj zbegani in nebogljeni, prestrašeni, zato se tako zlahka spet oklenejo vsakega, ki jim karkoli 'lepega' ponudi in nazaj uspava njihov prebujeni strah. Zato tudi 'cveti' toliko učiteljev, gurujev, karizmatičnih voditeljev. Zato 'cvetijo' cerkve in nacionalizmi. A če pogledamo z druge strani, človeška družba od tiranije 'potuje' skozi demokracijo proti družbi enakovrednih. Iz 'navpičnega' v 'vodoravni' red. Iz avtoritativnega v prijateljski odnos. Trenutno živimo v mogoče najbolj zanimivem 'zgodovinskem' trenutku, v dogajanju dokončnega padca avtoritete, kajti v dobi vse hitrejšega prenosa informacije je 'novica', ki je za pot včasih potovala leta, desetletja ali celo stoletja, danes po celem svetu prisotna v trenutku nastajanja. Radijo-televizija v vsakem trenutku

sproti dokazujeta omejenost znanosti in egoizem ter nemoč političnih voditeljev, ki znajo le razdvojiti, skregati ljudi, celiti ne znajo nikoli. Zamik informacije, 'čas laži' in dobička, se torej iz dneva v dan krajša in današnji 'faraoni' so zmedeni in obupani. INTER-NET vedno bolj povezuje ljudi neposredno. Brez posrednikov. Dobičkolovski posredniki, trgovci z vezami, izgublajo pomen in moč. Vse več ljudi se osvobaja neumnosti tradicije, pokornosti, manjvrednosti in tudi večvrednosti, toda bolj ko se ljudje 'osamosvajajo', bolj tisti, ki 'mislijo, da vedo' in hočejo vladati in trgovati 'na veliko', tulijo, zahtevajo pokornost sebi-avtoriteti, ukazujejo streljati na nepokorjene; in si izmišljajo zunanje, če pa teh ni, notranjega sovražnika. Kajti le skupinski strah pred 'sovragom' zbije egoistične, le sebi pomembne ljudi v grupo, v ubogljivo vojsko. Da se politiki in generali lahko igrajo...

Politiki nam neprestano govorijo o miru, svobodi za VSE, toda dejansko hočejo le oblast, moč odločanja; in to le zase, za 'svojo' stranko, za 'svojo' državo. Hočejo vladati, zato obljublajo 'lepšo prihodnost?Evropo', toda, nesposobni so jasnega vpogleda v trenutno dogajanje sveta in brez jasne perspektive, brez ideje, zato le brskajo po preteklosti, blatijo druge, razdvajajo ljudi in povzročajo sovraštvo, in s tem vojno.

Vsaka stranka je svoja piramida, kot je vsaka domovina druga piramida, z drugo prevzetno glavo in pripadniki, volilci-vojaki. In vsak se bori le za svojo piramido. Kajti višja je piramida, bližje si zakladnici.

Opozicija nasprotuje vsemu, tudi dobri misli trenutne vladne pozicije le zato, da sesuje nasprotno stran. In obratno. Ne gre jim za dobro ljudi. Gre jim za pomembnost, dostop do blagajne in ukaza. Prodajajo ljudi. Prodajajo 'domovino'. Vsakdo drugemu ponuja 'mir' pod 'njegovimi' pogoji, kajti MIR jim pomeni podreditev njihovi piramidi.

Poslušamo njihove obljube in njihove obtožbe 'nasprotne piramide'; zakaj ne slišimo, da se nikoli ne pogovarjajo o 'nas', o vseh Slovencih, o vseh zemljanih, o 'VSEM', vedno govorijo le o 'delčku-sebi'? Zakaj ne opazimo, da si uzakonjajo privilegije in imunitete 'zase'; in volilcem mečejo kosti v glodanje in drobtinice v oči?

Ali ne vidite njihovega napuha in brezobzirnosti?

Kakšne plače dajejo politiki SEBI; in kakšne mezde določajo delavcem; in kakšne penzije penzionistom?

S kakšnim METROM torej merijo volilce; in s kakšnim SEBE?

Sprašujem se: "Ali nas tisti, ki nas podcenjujejo oziroma zaničujejo in kradejo, resnično vodijo v DOBRO?"

Koga ljudje volimo?

Koga ljubimo bolj kot lastne otroke?"

...

Obljubljeni mir; in se pripravljati na naslednjo vojno...obljubljeni nebesa; in zraven egoistično zbirati zlate zaloge le zase...ali ni ta dvoličnost 'karakter' celotne dandanašnje družbe?

Zato vas starše, porotnike, prosim, da razmislite: "Koga izdajam jaz, če nočem v vojsko?"

Ali sem res kriminallec, če ne ubijem?

Ali res ne smem ne-ubijati?"

...

Razsodite po svoji vesti in podprite in potrdite mojo suženjsko dolžnost, moj vpoklic, mojo smrt in s tem tudi smrt svojih lastnih otrok, ali pa priznajte: "Ni se vam, otrokom, treba učiti niti sovražanja, niti ubijanja, ne uničevanja. Lahko, če že hočete! Imate sicer pravico! A tudi tej se lahko odrečete; in ostanete svobodni!"; in razveljavite krivični zakon o vojaški dolžnosti. Sprašujem se: "Ali vi, starši, resnično ljubite nas, svoje otroke,

ali pa so vaše besede prazne laži? Ali boste dovolili, da nas pohlepni prevzetneži še naprej, nebogljene, izkoriščajo za varno prihodnost lastne riti? Ali ste naš ščit ali naša smrt?"

[NAZAJ](#)